

Dziennik Urzędowy

Unii Europejskiej

C 145

Wydanie polskie

Informacje i zawiadomienia

Tom 54

14 maja 2011

Powiadomienie nr

Spis treści

Strona

IV *Informacje*

INFORMACJE INSTYTUCJI, ORGANÓW I JEDNOSTEK ORGANIZACYJNYCH UNII EUROPEJSKIEJ

Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej

2011/C 145/01

Ostatnia publikacja Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* Dz.U. C 139 z 7.5.2011..... 1

V *Ogłoszenia*

POSTĘPOWANIA SĄDOWE

Trybunał Sprawiedliwości

2011/C 145/02

Sprawa C-385/08: Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 22 grudnia 2010 r. — Komisja Europejska przeciwko Rzeczypospolitej Polskiej (Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Przystąpienie nowych państw — Pozwolenia na dopuszczenie do obrotu generycznych produktów leczniczych będących odpowiednikami produktu referencyjnego Plavix — Warunkowe pozwolenia na dopuszczenie produktów farmaceutycznych do obrotu — Naruszenie *acquis*) 2

PL

Cena:
3 EUR

(Ciąg dalszy na następnej stronie)

2011/C 145/03	Sprawa C-27/11: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Administrativen sad Sofia-grad (Bułgaria) w dniu 17 stycznia 2011 r. — Anton Vinkov przeciwko Nachalnik „Administrativno-nakazatelna deynost” v otdel „Patna politisia” na Stoliczna Direktsia na vatreshnite raboti (kierownikowi ds. „administracyjno-karnych” w wydziale „policji drogowej” w stołecznej dyrekcji ds. wewnętrznych)	3
2011/C 145/04	Sprawa C-32/11: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Magyar Köztársaság Legfelsőbb Bírósága (Węgry) w dniu 21 stycznia 2011 r. — Allianz Hungária Biztosító Zrt., Generali-Providencia Biztosító Zrt., Gépjármű Márkakereskedők Országos Szövetsége, Magyar Peugeot Márkakereskedők Biztosítási Alkusz Kft., Paragon-Alkusz Zrt., następca prawny Magyar Opel-kereskedők Bróker Kft. przeciwko Gazdasági Versenyhivatal	4
2011/C 145/05	Sprawa C-40/11: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Verwaltungsgerichtshof Baden-Württemberg (Niemcy) w dniu 28 stycznia 2011 r. — Yoshikazu Iida przeciwko Stadt Ulm	4
2011/C 145/06	Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesfinanzhof (Niemcy) w dniu 31 stycznia 2011 r. — Finanzamt Frankfurt am Main V-Höchst przeciwko Deutsche Bank (Sprawa C-44/11	6
2011/C 145/07	Sprawa C-49/11: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberlandesgericht Wien (Austria) w dniu 3 lutego 2011 r. — Content Services Ltd przeciwko Bundesarbeitskammer	6
2011/C 145/08	Sprawa C-56/11: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberlandesgericht Düsseldorf (Niemcy) w dniu 8 lutego 2011 r. — Raiffeisen-Waren-Zentrale Rhein-Main e.G. przeciwko Saatgut-Treuhandverwaltungs GmbH	7
2011/C 145/09	Sprawa C-62/11: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hessisches Landessozialgericht (Niemcy) w dniu 10 lutego 2011 r. — Florence Feyerbacher przeciwko Land Hessen	7
2011/C 145/10	Sprawa C-68/11: Skarga wniesiona w dniu 16 lutego 2011 r. — Komisja Europejska przeciwko Republice Włoskiej	8
2011/C 145/11	Sprawa C-69/11: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Rechtbank van eerste aanleg te Brugge (Belgia) w dniu 16 lutego 2011 r. — Connoisseur Belgium BVBA przeciwko Królestwu Belgii	8
2011/C 145/12	Sprawa C-83/11: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Upper Tribunal (Immigration and Asylum Chamber) London (Zjednoczone Królestwo) w dniu 22 lutego 2011 r. — Secretary of State for the Home Department przeciwko Muhammadowi Sazzaduwowi Rahmanowi, Fazly’emu Rabby’emu Islamowi, Mohibullahowi Rahmanowi	9
2011/C 145/13	Sprawa C-84/11: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Korkein hallinto-oikeus (Finlandia) w dniu 24 lutego 2011 r. — Marja-Liisa Susisalo, Olli Tuomaala, Merja Ritala	9
2011/C 145/14	Sprawa C-85/11: Skarga wniesiona w dniu 24 lutego 2011 r. — Komisja przeciwko Irlandii	10
2011/C 145/15	Sprawa C-86/11: Skarga wniesiona w dniu 24 lutego 2011 r. — Komisja przeciwko Zjednoczonemu Królestwu Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej	11

2011/C 145/16	Sprawa C-98/11 P: Odwołanie od wyroku Sądu (pierwsza izba) wydanego w dniu 17 grudnia 2010 r. w sprawie T-336/08 Chocoladefabriken Lindt & Sprüngli AG przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory), wniesione w dniu 1 marca 2011 r. przez Chocoladefabriken Lindt & Sprüngli AG	11
2011/C 145/17	Sprawa C-100/11 P: Odwołanie od wyroku Sądu (trzecia izba) wydanego w dniu 16 grudnia 2010 r. w sprawie T-345/08 Helena Rubinstein SNC, L'Oréal SA przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) OHIM, Allergan, Inc. wniesione w dniu 2 marca 2011 r. przez Helena Rubinstein i L'Oréal	12
2011/C 145/18	Sprawa C-103/11 P: Odwołanie od wyroku Sądu (trzecia izba) wydanego w dniu 16 grudnia 2010 r. w sprawie T-19/07 Systran i Systran Luxembourg przeciwko Komisji, wniesione w dniu 2 marca 2011 r. przez Komisję Europejską	13
2011/C 145/19	Sprawa C-108/11: Skarga wniesiona w dniu 2 marca 2011 r. — Komisja przeciwko Irlandii	13
2011/C 145/20	Sprawa C-117/11: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Upper Tribunal (Tax and Chancery Chamber) (Zjednoczone Królestwo) w dniu 4 marca 2011 r. — Purple Parking Ltd i Airparks Services Ltd przeciwko Commissioners for Her Majesty's Revenue & Customs	14
2011/C 145/21	Sprawa C-118/11: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Administrativen sad — Varna (Bułgaria) w dniu 7 marca 2011 r. EON ASSET MANAGEMENT OOD przeciwko Direktor na Direktsiya „Obzhalvane i upravlenie na izpalnenieto” — Varna pri Tsentralno upravlenie na Natsionalnata agentsiya za prihodite	15
2011/C 145/22	Sprawa C-119/11: Skarga wniesiona w dniu 4 marca 2011 r. — Komisja Europejska przeciwko Republice Francuskiej	16
2011/C 145/23	Sprawa C-120/11: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Santa Maria Capua Vetere (Włochy) w dniu 7 marca 2011 r. — postępowanie karne przeciwko Yeboahowi Kwadwie	17
2011/C 145/24	Sprawa C-123/11: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Korkein hallinto oikeus (Finlandia) w dniu 9 marca 2011 r. — A Oy.....	17
2011/C 145/25	Sprawa C-129/11: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Administrativen sad — Varna (Bułgaria) w dniu 14 marca 2011 r. — „Provadiinvest” OOD przeciwko Direktor na Direktsia „Obzhalvane i upravlenie na izpalnenieto”	17

Sąd

2011/C 145/26	Sprawa T-375/06: Wyrok Sądu z dnia 24 marca 2011 r. — Viega przeciwko Komisji (Konkurencja — Porozumienia, decyzje i uzgodnione praktyki — Sektor złączy miedzianych i ze stopów miedzi — Decyzja stwierdzająca naruszenie art. 81 WE — Uczestnictwo w naruszeniu — Obowiązek uzasadnienia — Grzywny — Obrót właściwy — Okoliczności łagodzące)	19
---------------	---	----

2011/C 145/27	Sprawa T-376/06: Wyrok Sądu z dnia 24 marca 2011 r. — Legris Industries przeciwko Komisji (Konkurencja — Porozumienia, decyzje i uzgodnione praktyki — Sektor złączy miedzianych i ze stopów miedzi — Decyzja stwierdzająca naruszenie art. 81 WE — Możliwość przypisania zachowania noszącego znamiona naruszenia)	19
2011/C 145/28	Sprawa T-377/06: Wyrok Sądu z dnia 24 marca 2011 r. — Comap przeciwko Komisji (Konkurencja — Porozumienia, decyzje i uzgodnione praktyki — Sektor złączy miedzianych i ze stopów miedzi — Decyzja stwierdzająca naruszenie art. 81 WE — Czas trwania udziału w naruszeniu — Grzywny — Ustalenie kwoty wyjściowej grzywny — Proporcjonalność)	19
2011/C 145/29	Sprawa T-378/06: Wyrok Sądu z dnia 24 marca 2011 r. — IMI i in. przeciwko Komisji (Konkurencja — Porozumienia, decyzje i uzgodnione praktyki — Sektor złączy miedzianych i ze stopów miedzi — Decyzja stwierdzająca naruszenie art. 81 WE — Grzywny — Obrót właściwy — Komunikat w sprawie współpracy — Wytyczne w sprawie metody ustalania grzywien — Równość traktowania)	20
2011/C 145/30	Sprawa T-379/06: Wyrok Sądu z dnia 24 marca 2011 r. — Kaimer i in. przeciwko Komisji (Konkurencja — Porozumienia, decyzje i uzgodnione praktyki — Sektor złączy miedzianych i ze stopów miedzi — Decyzja stwierdzająca naruszenie art. 81 WE — Prawo do obrony — Uczestnictwo w naruszeniu — Czas trwania naruszenia — Grzywny — Okoliczności łagodzące — Proporcjonalność — Równość traktowania)	20
2011/C 145/31	Sprawa T-381/06: Wyrok Sądu z dnia 24 marca 2011 r. — FRA.BO przeciwko Komisji (Konkurencja — Porozumienia, decyzje i uzgodnione praktyki — Sektor złączy miedzianych i ze stopów miedzi — Decyzja stwierdzająca naruszenie art. 81 WE — Grzywny — Komunikat w sprawie współpracy — Wytyczne w sprawie metody ustalania grzywien — Okoliczności łagodzące — Zwolnienie z grzywny — Uzasadnione oczekiwania — Równość traktowania)	21
2011/C 145/32	Sprawa T-382/06: Wyrok Sądu z dnia 24 marca 2011 r. — Tomkins przeciwko Komisji (Konkurencja — Porozumienia, decyzje i uzgodnione praktyki — Sektor złączy miedzianych i ze stopów miedzi — Decyzja stwierdzająca naruszenie art. 81 WE — Możliwość przypisania zachowania noszącego znamiona naruszenia — Czas trwania naruszenia)	21
2011/C 145/33	Sprawa T-384/06: Wyrok Sądu z dnia 24 marca 2011 r. — IBP i International Building Products France przeciwko Komisji (Konkurencja — Porozumienia, decyzje i uzgodnione praktyki — Sektor złączy miedzianych i ze stopów miedzi — Decyzja stwierdzająca naruszenie art. 81 WE — Czas trwania naruszenia — Grzywny — Okoliczności obciążające)	22
2011/C 145/34	Sprawa T-385/06: Wyrok Sądu z dnia 24 marca 2011 r. — Aalberts Industries i in. przeciwko Komisji (Konkurencja — Porozumienia, decyzje i uzgodnione praktyki — Sektor złączy miedzianych i ze stopów miedzi — Decyzja stwierdzająca naruszenie art. 81 WE — Jednolite i ciągłe naruszenie — Uczestnictwo w naruszeniu)	22
2011/C 145/35	Sprawa T-386/06: Wyrok Sądu z dnia 24 marca 2011 r. — Pegler przeciwko Komisji (Konkurencja — Porozumienia, decyzje i uzgodnione praktyki — Sektor złączy miedzianych i ze stopów miedzi — Decyzja stwierdzająca naruszenie art. 81 WE — Możliwość przypisania zachowania noszącego znamiona naruszenia — Grzywny — Skutek odstraszący)	23

2011/C 145/36	Sprawa T-214/07: Wyrok Sądu z dnia 31 marca 2011 r. — Grecja przeciwko Komisji (EFOGR — Sekcja Gwarancji — Wydatki wyłączone z finansowania wspólnotowego — Rośliny uprawne — Szczególne działania w odniesieniu do niektórych produktów rolnych na rzecz mniejszych wysp Morza Egejskiego)	23
2011/C 145/37	Sprawa T-117/08: Wyrok Sądu z dnia 31 marca 2011 r. — Włochy przeciwko EKES (System językowy — Ogłoszenie o naborze na stanowisko sekretarza generalnego EKES — Publikacja w trzech językach urzędowych — Informacja dotycząca ogłoszenia o naborze na stanowisko — Publikacja we wszystkich językach urzędowych — Skarga o stwierdzenie nieważności — Dopuszczalność — Artykuły 12 WE i 290 WE — Artykuł 12 WZIP — Rozporządzenie nr 1).....	23
2011/C 145/38	Sprawy połączone T-443/08 i T-455/08: Wyrok Sądu z dnia 24 marca 2011 r. — Freistaat Sachsen i in. przeciwko Komisji (Pomoc państwa — Pomoc na rzecz portu lotniczego Lipsk/Halle — Finansowanie inwestycji związanych z budową nowego południowego pasa startowego — Decyzja uznająca pomoc za zgodną ze wspólnym rynkiem — Skarga o stwierdzenie nieważności — Brak interesu prawnego — Niedopuszczalność — Pojęcie przedsiębiorstwa — Pojęcie działalności gospodarczej — Infrastruktura lotniskowa)	24
2011/C 145/39	Sprawa T-33/09: Wyrok Sądu z dnia 29 marca 2011 r. — Portugalia przeciwko Komisji (Niewykonanie wyroku Trybunału stwierdzającego uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Okresowa kara pieniężna — Żądanie zapłaty — Uchylenie spornych przepisów)	24
2011/C 145/40	Sprawa T-54/09: Wyrok Sądu z dnia 24 marca 2011 r. — XXXLutz Marken przeciwko OHIM — Natura Selection (Linea Natura Natur hat immer Stil) (Wspólnotowy znak towarowy — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie graficznego wspólnotowego znaku towarowego Linea Natura Natur hat immer Stil — Wcześniejszy graficzny wspólnotowy znak towarowy natura selection — Względna podstawa odmowy rejestracji — Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd — Podobieństwo oznaczeń — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 40/94 (obecnie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009)).....	25
2011/C 145/41	Sprawa T-149/09: Wyrok Sądu z dnia 24 marca 2011 r. — Dover przeciwko Parlamentowi (Przepisy dotyczące zwrotu kosztów oraz diet posłów do Parlamentu Europejskiego — Kontrola korzystania z diet — Parlamentarna dieta asystencka — Zaświadczenie o wydatkach — Windykacja kwot nienależycie wypłaconych)	25
2011/C 145/42	Sprawa T-184/09: Wyrok Sądu z dnia 24 marca 2011 r. — Grecja przeciwko Komisji (EFOGR — Sekcja Gwarancji — Wydatki wyłączone z finansowania wspólnotowego — Wspólna organizacja rynków w sektorze cukru — Artykuł 8 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 1663/95 i art. 11 ust. 1 i 2 rozporządzenia (WE) nr 885/2006 — Ocena ryzyka poniesienia szkody przez EFOGR — Zasada proporcjonalności)	26
2011/C 145/43	Sprawa T-419/09: Wyrok Sądu z dnia 24 marca 2011 r. — Cybergun przeciwko OHIM — Umarex Sportwaffen (AK 47) (Wspólnotowy znak towarowy — Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do znaku — Słowny wspólnotowy znak towarowy AK 47 — Bezwzględna podstawa odmowy rejestracji — Charakter opisowy — Artykuł 7 ust. 1 lit. c) i art. 52 ust. 1 lit. a) rozporządzenia (WE) nr 207/2009).....	26
2011/C 145/44	Sprawa T-503/09: Wyrok Sądu z dnia 24 marca 2011 r. — Cybergun przeciwko OHIM — Umarex Sportwaffen (AK 47) (Wspólnotowy znak towarowy — Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do znaku — Słowny wspólnotowy znak towarowy AK 47 — Bezwzględna podstawa odmowy rejestracji — Charakter opisowy — Artykuł 7 ust. 1 lit. c) i art. 52 ust. 1 lit. a) rozporządzenia (WE) nr 207/2009).....	26

2011/C 145/45	Sprawa T-14/10: Wyrok Sądu z dnia 24 marca 2011 r. — CheckMobile przeciwko OHIM (carcheck) (Wspólnotowy znak towarowy — Zgłoszenie słownego wspólnotowego znaku towarowego carcheck — Bezwzględna podstawa odmowy rejestracji — Charakter opisowy — Artykuł 7 ust. 1 lit. c) rozporządzenia (WE) nr 207/2009)	27
2011/C 145/46	Sprawy T-139/10, od T-280/10 do T-285/10 i od T-349/10 do T-352/10: Postanowienie Sądu z dnia 21 marca 2011 r. — Milux przeciwko OHIM (REFLUXCONTROL i in.) (Wspólnotowy znak towarowy — Reprezentowanie przez adwokata niebędącego osobą trzecią — Niedopuszczalność)	27
2011/C 145/47	Sprawa T-175/10: Postanowienie Sądu z dnia 21 marca 2011 r. — Milux przeciwko OHIM (FERTILITYINVIVO) (Wspólnotowy znak towarowy — Reprezentowanie przez adwokata niebędącego osobą trzecią — Niedopuszczalność).....	28
2011/C 145/48	Sprawa T-100/11: Skarga wniesiona w dniu 17 lutego 2011 r. — MSE Pharmazeutika GmbH przeciwko OHIM — Merck Sharp & Dohme (SINAMIT)	28
2011/C 145/49	Sprawa T-112/11: Skarga wniesiona w dniu 23 lutego 2011 r. — Schutzgemeinschaft Milch und Milcherzeugnisse przeciwko Komisji	29
2011/C 145/50	Sprawa T-113/11: Skarga wniesiona w dniu 23 lutego 2011 r. — Schutzgemeinschaft Milch und Milcherzeugnisse przeciwko Komisji	30
2011/C 145/51	Sprawa T-125/11: Skarga wniesiona w dniu 28 lutego 2011 r. — Centre national de la recherche scientifique przeciwko Komisji	31
2011/C 145/52	Sprawa T-149/11: Skarga wniesiona w dniu 11 marca 2011 r. — GS przeciwko Parlamentowi i Radzie	31
2011/C 145/53	Sprawa T-151/11: Skarga wniesiona w dniu 11 marca 2011 r. — Telefónica de España i Telefónica Móviles España przeciwko Komisji	32
2011/C 145/54	Sprawa T-159/11: Skarga wniesiona w dniu 10 marca 2011 — Marszałkowski przeciwko OHMI — Mar-Ko Fleischwaren (WALICHNOWY MARKO)	33
2011/C 145/55	Sprawa T-166/11: Skarga wniesiona w dniu 17 marca 2011 r. — Häfele przeciwko OHIM (Infront)	33
2011/C 145/56	Sprawa T-167/11: Skarga wniesiona w dniu 15 marca 2011 r. — Centre national de la recherche scientifique przeciwko Komisji	34
2011/C 145/57	Sprawa T-170/11: Skarga wniesiona w dniu 17 marca 2011 r. — Rivella International przeciwko OHIM — Baskaya di Baskaya & C. (BASKAYA)	34
2011/C 145/58	Sprawa T-171/11: Skarga wniesiona w dniu 21 marca 2011 r. — Hopf przeciwko OHIM (Clampflex)	35

IV

*(Informacje)*INFORMACJE INSTYTUCJI, ORGANÓW I JEDNOSTEK ORGANIZACYJNYCH
UNII EUROPEJSKIEJ

TRYBUNAŁU SPRAWIEDLIWOŚCI UNII EUROPEJSKIEJ

(2011/C 145/01)

Ostatnia publikacja Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej

Dz.U. C 139 z 7.5.2011.

Wcześniejsze publikacje

Dz.U. C 130 z 30.4.2011.

Dz.U. C 120 z 16.4.2011.

Dz.U. C 113 z 9.4.2011.

Dz.U. C 103 z 2.4.2011.

Dz.U. C 95 z 26.3.2011.

Dz.U. C 89 z 19.3.2011.

Teksty te są dostępne na stronach internetowych:

EUR-Lex: <http://eur-lex.europa.eu>

V

(Ogłoszenia)

POSTĘPOWANIA SĄDOWE

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI

Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 22 grudnia 2010 r.
— Komisja Europejska przeciwko Rzeczypospolitej
Polskiej

(Sprawa C-385/08) ⁽¹⁾

(Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Przystąpienie nowych państw — Pozwolenia na dopuszczenie do obrotu generycznych produktów leczniczych będących odpowiednikami produktu referencyjnego Plavix — Warunkowe pozwolenia na dopuszczenie produktów farmaceutycznych do obrotu — Naruszenie acquis)

(2011/C 145/02)

Język postępowania: polski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: M. Šimerdova i K. Herrmann, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Rzeczpospolita Polska (przedstawiciele: M. Dowgiałewicz i B. Majczyzna, pełnomocnicy)

Interwenient popierający żądania strony pozwanej: Republika Litewska (przedstawiciele: D. Kriaučiūnas i R. Mackevičienė, pełnomocnicy)

Przedmiot

Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Naruszenie art. 6 ust. 1 dyrektywy 2001/83/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 6 listopada 2001 r. w sprawie wspólnotowego kodeksu odnoszącego się do produktów leczniczych stosowanych u ludzi (Dz.U. L 311, s. 67) w związku z art. 13 ust. 4 rozporządzenia Rady (EWG) nr 2309/93 z dnia 22 lipca 1993 r. ustanawiającego wspólnotowe procedury wydawania pozwoleń dla produktów leczniczych stosowanych u ludzi i do celów weterynaryjnych i nadzoru nad nimi oraz ustanawiającego Europejską Agencję ds. Oceny Produktów Leczniczych (Dz.U. L 214, s. 1) oraz art. 89 i 90 rozporządzenia (WE) nr 726/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 31 marca 2004 r. ustanawiającego wspólnotowe procedury wydawania pozwoleń dla produktów leczniczych stosowanych u ludzi i do celów weterynaryjnych i nadzoru nad nimi oraz ustanawiającego Europejską Agencję Leków (Dz.U. L 136,

s. 1) — Pozwolenia na dopuszczenie do obrotu generycznych produktów leczniczych będących odpowiednikami produktu referencyjnego Plavix z naruszeniem dziesięcioletniego okresu ochronnego przyznanego temu produktowi leczniczemu — Warunkowe pozwolenia na dopuszczenie produktów farmaceutycznych do obrotu, wydane przed dniem przystąpienia Polski do Unii Europejskiej, ale skuteczne dopiero po tym dniu — Decyzje niezgodne z przepisami dyrektywy 2001/83/WE

Sentencja

1) Rzeczpospolita Polska:

— utrzymując w mocy decyzje ministra właściwego do spraw zdrowia dotyczące pozwoleń na dopuszczenie do obrotu generycznych produktów leczniczych będących odpowiednikami produktu referencyjnego Plavix, oraz

— wprowadzając i utrzymując w obrocie po dniu 1 maja 2004 r. produkty lecznicze, w odniesieniu do których pozwolenia na dopuszczenie do obrotu nie zostały wydane zgodnie z art. 6 ust. 1 dyrektywy 2001/83/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 6 listopada 2001 r. w sprawie wspólnotowego kodeksu odnoszącego się do produktów leczniczych stosowanych u ludzi,

uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą — w odniesieniu do tiret pierwszego powyżej — na podstawie art. 6 ust. 1 dyrektywy 2001/83 w związku z art. 13 ust. 4 rozporządzenia Rady (EWG) nr 2309/93 z dnia 22 lipca 1993 r. ustanawiającego wspólnotowe procedury wydawania pozwoleń dla produktów leczniczych stosowanych u ludzi i do celów weterynaryjnych i nadzoru nad nimi oraz ustanawiającego Europejską Agencję ds. Oceny Produktów Leczniczych oraz art. 89 i 90 rozporządzenia (WE) nr 726/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 31 marca 2004 r. ustanawiającego wspólnotowe procedury wydawania pozwoleń dla produktów leczniczych stosowanych u ludzi i do celów weterynaryjnych i nadzoru nad nimi oraz ustanawiającego Europejską Agencję Leków, a w odniesieniu do tiret drugiego powyżej — na podstawie art. 6 ust. 1 dyrektywy 2001/83.

2) Rzeczpospolita Polska zostaje obciążona kosztami postępowania.

3) Republika Litewska pokrywa własne koszty.

(¹) Dz.U. C 313 z 6.12.2008.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Administrativen sad Sofia-grad (Bułgaria) w dniu 17 stycznia 2011 r. — Anton Vinkov przeciwko Nachalnik „Administrativno-nakazatelna deynost” v otdel „Patna politsia” na Stolichna Direktsia na vatreshnite raboti (kierownikowi ds. „administracyjno-karnych” w wydziale „policji drogowej” w stołecznej dyrekcji ds. wewnętrznych)

(Sprawa C-27/11)

(2011/C 145/03)

Język postępowania: bułgarski

Sąd krajowy

Administrativen sad Sofia-grad

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Anton Vinkov

Strona pozwana: Nachalnik „Administrativno-nakazatelna deynost” v otdel „Patna politsia” na Stolichna Direktsia na vatreshnite raboti (kierownik ds. „administracyjno-karnych” w wydziale „policji drogowej” w stołecznej dyrekcji ds. wewnętrznych)

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy znajdujące zastosowanie przepisy prawa krajowego takie jak te, które rozpatrywane są w postępowaniu przed sądem krajowym, dotyczące skutków prawnych wydanej przez organ administracji decyzji o nałożeniu kary pieniężnej lub grzywny w związku z naruszeniem prawa administracyjnego w postaci spowodowania wypadku samochodowego należy interpretować w ten sposób, że są one zgodne z postanowieniami traktatów i przyjętymi na ich podstawie środkami prawa Unii z zakresu przestrzeni wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości tudzież z zakresu transportu?
- 2) Czy z postanowień traktatów i przyjętych na ich podstawie środków prawa Unii z zakresu przestrzeni wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości w związku ze współpracą sądową w sprawach karnych na podstawie art. 82 ust. 1 akapit drugi lit. a) Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej oraz z zakresu transportu na podstawie art. 91 ust. 1 lit. c) tego traktatu wynika, że naruszenia prawa administracyjnego z dziedziny ruchu drogowego, które w rozumieniu art. 2 Protokołu nr 7 do europejskiej konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności mogą być kwalifikowane jako „drobne” wchodzą w zakres stosowania prawa Unii?
- 3) W razie udzielenia na pytanie drugie odpowiedzi twierdzącej wnosi się także o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:
  - 3.1. czy naruszenie prawa administracyjnego z dziedziny ruchu drogowego stanowi w świetle okoliczności postępowania przed sądem krajowym drobne naruszenie w rozumieniu prawa Unii jeżeli jednocześnie zachodzą następujące okoliczności:

a) czyn jest wypadkiem drogowym, w wyniku którego powstały szkody majątkowe, należy uznać, że został popełniony w sposób zawiniony i że jest karalny jako naruszenie prawa administracyjnego;

b) w związku z wysokością przewidzianej kary pieniężnej i grzywny decyzja o ich nałożeniu nie może zostać zaskarżona przed sądem a osoba nie ma możliwości wykazania, iż nie ponosi winy za zarzucony jej czyn;

c) zaznaczona w decyzji liczba punktów zostaje odebrana jako automatyczny skutek prawomocności decyzji;

d) w ramach wprowadzonego systemu prawa jazdy, przy wydaniu którego przyznaje się określoną liczbę punktów w celu uwzględnienia popełnionych naruszeń odebranie punktów w oparciu o niezaskarżalną decyzję o nałożeniu kary również stanowi automatyczny skutek prawny;

e) w razie gdy środek przymusu w postaci odbioru prawa jazdy w związku z utratą prawa do prowadzenia pojazdów, które stanowi automatyczny skutek prawny odbioru przyznanej na początku liczby punktów zostaje zaskarżony przed sądem nie dochodzi do sądowej kontroli zgodności z prawem niezaskarżalnych decyzji o nałożeniu kary, na mocy których punkty zostały odebrane.

3.2. Czy art. 82 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej tudzież art. 91 ust. 1 lit. c) tego traktatu oraz przyjęte na podstawie tych przepisów środki jak decyzja ramowa Rady 2005/214/WSiSW z dnia 24 lutego 2005 r. w sprawie stosowania zasady wzajemnego uznawania do kar o charakterze pieniężnym zezwalają na to aby w okolicznościach sporu rozpatrywanego przez sąd krajowy zasada wzajemnego uznawania orzeczeń sądowych i wyroków tudzież środków mających na celu poprawę bezpieczeństwa ruchu drogowego nie znajdowała zastosowania do decyzji o nałożeniu kary pieniężnej lub grzywny w związku z naruszeniem przepisów o ruchu drogowym, które na podstawie prawa Unii jest kwalifikowane jako drobne z tego względu, że państwo członkowskie ustanowiło, iż przesłanki wniesienia skargi do sądu właściwego także w sprawach karnych oraz zastosowania przepisów procesowych prawa krajowego z dziedziny dostępnych środków procesowych w wypadku oskarżenia o popełnienie czynu karalnego nie podlegają zastosowaniu?

4) W razie udzielenia odpowiedzi przeczącej na pytanie drugie wnosi się o udzielenie odpowiedzi na następujące pytanie:

Czy art. 82 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej tudzież art. 91 ust. 1 lit. c) tego traktatu oraz przyjęte na podstawie tych przepisów środki jak decyzja ramowa Rady 2005/214/WSiSW z dnia 24 lutego 2005 r. w sprawie stosowania zasady wzajemnego uznawania do kar o charakterze pieniężnym zezwalają na to aby zasada wzajemnego uznawania orzeczeń sądowych i wyroków tudzież środków mających na celu poprawę bezpieczeństwa ruchu drogowego według uznania państwa członkowskiego — znajdującego wyraz w przyjęciu aktu prawnego, zgodnie z którym przesłanki wniesienia skargi do sądu właściwego także w sprawach karnych oraz zastosowania przepisów procesowych prawa krajowego z dziedziny dostępnych środków procesowych w wypadku oskarżenia o popełnienie czynu karalnego nie podlegają zastosowaniu — nie znajdowała zastosowania do decyzji o nałożeniu kary pieniężnej lub grzywny w związku z naruszeniem przepisów o ruchu drogowym, jeżeli w okolicznościach postępowania przed sądem krajowym do wspomnianej decyzji odnoszą się następujące uwagi:

- a) czyn jest wypadkiem drogowym, w wyniku którego powstały szkody majątkowe, należy uznać, że został popełniony w sposób zawiniony i że jest karalny jako naruszenie prawa administracyjnego;
- b) w związku z wysokością przewidzianej kary pieniężnej i grzywny decyzja o ich nałożeniu nie może zostać zaskarżona przed sądem a osoba nie ma możliwości wykazania, iż nie ponosi winy za zarzucony jej czyn;
- c) zaznaczona w decyzji liczba punktów zostaje odebrana jako automatyczny skutek prawomocności decyzji;
- d) w ramach wprowadzonego systemu prawa jazdy, przy wydaniu którego przyznaje się określoną liczbę punktów w celu uwzględnienia popełnionych naruszeń odebranie punktów w oparciu o niezaskarżalną decyzję o nałożeniu kary również stanowi automatyczny skutek prawny;
- e) w razie gdy środek przymusu w postaci odbioru prawa jazdy w związku z utratą prawa do prowadzenia pojazdów, które stanowi automatyczny skutek prawny odbioru przyznanej na początku liczby punktów zostaje zaskarżony przed sądem nie dochodzi do sądowej kontroli zgodności z prawem niezaskarżalnych decyzji o nałożeniu kary, na mocy których punkty zostały odebrane.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Magyar Köztársaság Legfelsőbb Bírósága (Węgry) w dniu 21 stycznia 2011 r. — Allianz Hungária Biztosító Zrt., Generali-Providencia Biztosító Zrt., Gépjáromú Márkakereskedők Országos Szövetsége, Magyar Peugeot Márkakereskedők Biztosítási Alkusz Kft., Paragon-Alkusz Zrt., następca prawny Magyar Opelkereskedők Bróker Kft. przeciwko Gazdasági Versenyhivatal

(Sprawa C-32/11)

(2011/C 145/04)

Język postępowania: węgierski

Sąd krajowy

Magyar Köztársaság Legfelsőbb Bírósága (Węgry).

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Allianz Hungária Biztosító Zrt., Generali-Providencia Biztosító Zrt., Gépjáromú Márkakereskedők Országos Szövetsége, Magyar Peugeot Márkakereskedők Biztosítási Alkusz Kft., Paragon-Alkusz Zrt., następca prawny Magyar Opelkereskedők Bróker Kft.

Strona pozwana: Gazdasági Versenyhivatal.

Pytania prejudycjalne

Czy można uznać za porozumienia sprzeczne z art. 101 TFUE ust. 1 (których celem lub skutkiem jest zapobieżenie, ograniczenie lub zakłócenie konkurencji wewnątrz rynku wewnętrznego), takie porozumienia dwustronne podpisane pomiędzy ubezpieczycielem i określonymi warsztatami samochodowymi lub pomiędzy ubezpieczycielem a stowarzyszeniem warsztatów samochodów, na podstawie których cena za roboczogodzinę płaconą przez ubezpieczyciela warsztatowi samochodowemu za naprawę ubezpieczonych przez niego samochodów zależy między innymi, od liczby i odsetka ubezpieczeń zawartych przez ubezpieczyciela za pośrednictwem tego warsztatu, który działa jako agent ubezpieczeniowy owego ubezpieczyciela?

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Verwaltungsgerichtshof Baden-Württemberg (Niemcy) w dniu 28 stycznia 2011 r. — Yoshikazu Iida przeciwko Stadt Ulm

(Sprawa C-40/11)

(2011/C 145/05)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Verwaltungsgerichtshof Baden-Württemberg.

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Yoshikazu Iida.

Strona pozwana: Stadt Ulm.

Pytania prejudycjalne**A. W przedmiocie art. 2, 3 i 7 dyrektywy 2004/38/WE⁽¹⁾**

- 1) Czy w świetle w szczególności art. 7 i 24 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej i art. 8 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności, w rozszerzającej wykładni art. 2 pkt 2 lit. d) dyrektywy 2004/38/WE „członkiem rodziny” jest rodzic dziecka będącego obywatelem Unii Europejskiej i korzystającego ze swobody przemieszczania się, gdy rodzic ten, będący obywatelem państwa trzeciego i uprawniony do opieki nie pozostaje na utrzymaniu tego dziecka?
- 2) W przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej: czy w świetle w szczególności art. 7 i 24 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej i art. 8 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności, w rozszerzającej wykładni art. 3 ust. 1 dyrektywy 2004/38/WE, dyrektywa ta ma zastosowanie także do tego rodzica, gdy nie towarzyszy lub nie dołącza do swego dziecka, które przeprowadziło się do innego państwa członkowskiego, lecz w dalszym ciągu zamieszkuje w państwie członkowskim pochodzenia dziecka?
- 3) W przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej: czy w świetle w szczególności art. 7 i 24 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej i art. 8 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności, w rozszerzającej wykładni art. 7 ust. 2 dyrektywy 2004/38/WE rodzic ten ma prawo pobytu przez okres przekraczający trzy miesiące w państwie członkowskim pochodzenia dziecka, w każdym razie dopóki trwa i jest rzeczywiście wykonywane prawo do opieki?

B. W przedmiocie art. 6 ust. 1 TUE w związku z Kartą praw podstawowych Unii Europejskiej

- 1.a) Czy zgodnie z art. 51 ust. 1 zdanie pierwsze wariant drugi Karty praw podstawowych, ma ona zastosowanie już wówczas, gdy przedmiot sporu zależy od ustawy krajowej (lub od fragmentu ustawy), która między innymi — ale nie wyłącznie — transponuje dyrektywy?
- 1.b) W przypadku udzielenia odpowiedzi przeczącej: czy zgodnie z art. 51 ust. 1 zdanie pierwsze wariant drugi Karty praw podstawowych, ma ona zastosowanie już z tego względu, że skarżącemu może przysługiwać unijne prawo pobytu i w związku z tym mógłby on na podstawie art. 5 ust. 2 zdanie pierwsze niemieckiej ustawy w sprawie swobodnego przemieszczania się obywateli Unii Europejskiej (Freizügigkeitsgesetz/EU), żądać wydania karty pobytu

owej członka rodziny obywatela Unii przewidzianej w art. 10 ust. 1 zdanie pierwsze dyrektywy 2004/38/WE?

- 1.c) W przypadku udzielenia odpowiedzi przeczącej: czy w świetle art. 51 ust. 1 zdanie pierwsze wariant drugi Karty praw podstawowych, w rozwinięciu orzecznictwa Trybunału w sprawie ERT (wyrok z dnia 18 czerwca 1991 r. w sprawie C-260/89, Rec. s. I-2925, pkt 41-45), karta ta ma zastosowanie, jeżeli państwo członkowskie ogranicza prawo pobytu ojca będącego obywatelem państwa trzeciego i uprawnionego do opieki nad niepełnoletnią obywatelką Unii Europejskiej, która przebywa głównie w innym państwie członkowskim Unii wraz z matką ze względu na jej działalność zawodową?
- 2.a) Jeżeli Karta praw podstawowych ma zastosowanie: czy bezpośrednio z art. 24 ust. 3 teże karty można wywieść europejskie prawo pobytu ojca będącego obywatelem państwa trzeciego, w każdym razie dopóki jest on uprawniony do opieki na dzieckiem będącym obywatelem Unii i rzeczywiście tę opiekę wykonuje, nawet jeśli dziecko to przebywa głównie w innym państwie członkowskim Unii Europejskiej?
- 2.b) W przypadku udzielenia odpowiedzi przeczącej: czy ze swobody przemieszczania się przysługującej dziecku będącemu obywatelem Unii Europejskiej na podstawie art. 45 ust. 1 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, w danym przypadku w związku z art. 24 ust. 3 teże karty, wynika europejskie prawo pobytu ojca będącego obywatelem państwa trzeciego, w każdym razie dopóki jest on uprawniony do opieki nad wskazanym dzieckiem i rzeczywiście tę opiekę wykonuje, aby w szczególności prawo swobodnego przemieszczania się dziecka będącego obywatelem Unii nie zostało pozbawione skuteczności (effet utile)?

C. W przedmiocie art. 6 ust. 3 TUE w związku z ogólnymi zasadami prawa Unii

- 1) Czy „niepisane” prawa podstawowe Unii Europejskiej rozwijane w orzecznictwie Trybunału począwszy od wyroku z dnia 12 listopada 1969 r. w sprawie 29/69 Stauder, Rec. s. 419, pkt 7, aż np. po wyrok z dnia 22 listopada 2005 r. w sprawie C-144/04 Mangold, Rec. s. I-9981, pkt 75 mogą mieć zastosowanie w pełnym zakresie, nawet jeśli w konkretnym przypadku Karta praw podstawowych Unii Europejskiej nie ma zastosowania; inaczej mówiąc, czy prawa podstawowe, które obowiązują w dalszym ciągu jako ogólne zasady prawa Unii zgodnie z art. 6 ust. 3 TUE istnieją w sposób autonomiczny i niezależny obok nowych praw podstawowych Karty praw podstawowych zgodnie z art. 6 ust. 1 TUE?
- 2) W przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej: czy celem skutecznego wykonania prawa opieki z ogólnych zasad prawa Unii — mając w szczególności na uwadze prawo do poszanowania życia rodzinnego ustanowione w art. 8 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności — można wywieść europejskie prawo pobytu

będącego obywatelem państwa trzeciego ojca niepełnoletniej obywatelki Unii przebywającej głównie w innym państwie członkowskim Unii wraz z matką ze względu na jej działalność zawodową?

D. W przedmiocie art. 21 ust. 1 TFUE w związku z art. 8 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności

W przypadku, gdyby art. 6 ust. 1 lub 3 TUE nie pozwalały na udzielenie skarżącemu europejskiego prawa pobytu: czy w rozwinięciu orzecznictwa Trybunału w sprawie Zhu i Chen (wyrok z dnia 19 października 2004 r. w sprawie C-200/02, Zb.Orz. s. I-9925, pkt 45-47), z prawa do swobodnego przemieszczania się niepełnoletniej obywatelki Unii przebywającej głównie w innym państwie członkowskim Unii wraz z matką ze względu na jej działalność zawodową można na podstawie art. 21 ust. 1 TFUE, w danym przypadku w świetle art. 8 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności, wywieść w przypadku ojca będącego obywatelem państwa trzeciego europejskie prawo pobytu w państwie pochodzenia dziecka celem skutecznego wykonania prawa opieki?

E. W przedmiocie art. 10 dyrektywy 2004/38/WE

W przypadku, gdyby uznane zostało europejskie prawo pobytu: czy rodzic będący obywatelem państwa członkowskiego ma w sytuacji skarżącego prawo do uzyskania „karty pobytowej członka rodziny obywatela Unii”, w danym przypadku na podstawie art. 10 ust. 1 zdanie pierwsze dyrektywy?

(¹) Dyrektywa 2004/38/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie prawa obywateli Unii i członków ich rodzin do swobodnego przemieszczania się i pobytu na terytorium państw członkowskich, zmieniająca rozporządzenie (EWG) nr 1612/68 i uchylająca dyrektywy 64/221/EWG, 68/360/EWG, 72/194/EWG, 73/148/EWG, 75/34/EWG, 75/35/EWG, 90/364/EWG, 90/365/EWG i 93/96/EWG (Tekst mający znaczenie dla EOG) — Dz.U. L 158, s. 77.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesfinanzhof (Niemcy) w dniu 31 stycznia 2011 r. — Finanzamt Frankfurt am Main V-Höchst przeciwko Deutsche Bank

(Sprawa C-44/11)

(2011/C 145/06)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Bundesfinanzhof

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Finanzamt Frankfurt am Main V-Höchst

Strona pozwana: Deutsche Bank.

Pytania prejudycjalne

1) Czy zarządzanie majątkiem w postaci papierów wartościowych (zarządzanie portfelem), w ramach którego podatnik podejmuje w oparciu o własne uznanie odpłatnie decyzje o kupnie i sprzedaży papierów wartościowych oraz decyzje te wykonuje, dokonując zakupu i sprzedaży papierów wartościowych, jest zwolnione z podatku

— tylko jako zarządzanie specjalnym funduszem inwestycyjnym na rzecz większej liczby inwestorów łącznie na podstawie art. 135 ust. 1 lit. g) dyrektywy Rady (WE) 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej (¹), czy też

— jako indywidualne zarządzanie portfelem dla pojedynczych inwestorów na podstawie art. 135 ust. 1 lit. f) dyrektywy 2006/112/WE (transakcja, której przedmiotem są papiery wartościowe, bądź pośrednictwo w takiej transakcji)?

2) Jakie znaczenie w ramach określania głównego i pomocniczego świadczenia ma okoliczność, że świadczenie pomocnicze nie stanowi dla klientów celu samego w sobie, lecz jedynie środek umożliwiający skorzystanie z głównego świadczenia usługodawcy na jak najlepszych warunkach, względem okoliczności, iż wynagrodzenie z tytułu świadczenia pomocniczego jest obliczane odrębnie i istnieje możliwość jego wykonania przed osoby trzecie?

3) Czy zakres zastosowania art. 56 ust. 1 lit. e) dyrektywy 2006/112/WE obejmuje jedynie świadczenia wskazane w art. 135 ust. 1 lit. a)-g) dyrektywy 2006/112/WE, czy też również zarządzanie majątkiem w postaci papierów wartościowych (zarządzanie portfelem), nawet jeśli transakcja ta nie należy do zakresu zastosowania tego ostatniego przepisu?

(¹) Dz.U. L 347, s. 1.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberlandesgericht Wien (Austria) w dniu 3 lutego 2011 r. — Content Services Ltd przeciwko Bundesarbeitskammer

(Sprawa C-49/11)

(2011/C 145/07)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Oberlandesgericht Wien (Austria)

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Content Services Ltd.

Strona pozwana: Bundesarbeitskammer

Pytanie prejudycjalne

Czy wymóg określony w art. 5 ust. 1 dyrektywy w sprawie zawierania umów na odległość⁽¹⁾, zgodnie z którym konsument musi otrzymać potwierdzenie określonych tam informacji na trwałym, dostępnym dla niego nośniku, chyba że informacje te zostały wcześniej przekazane konsumentowi przed zawarciem umowy na wspomnianym trwałym i dostępnym nośniku, jest spełniony wówczas, gdy informacje te są udostępniane za pomocą odsyłającego do strony internetowej przedsiębiorcy hiperlinku znajdującego się w tekście, który konsument musi oznaczyć haczykiem jako przeczytany, by móc zawrzeć umowę?

(¹) Dyrektywa 97/7/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 maja 1997 r. w sprawie ochrony konsumentów w przypadku umów zawieranych na odległość (Dz. U. L 144, s. 19).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberlandesgericht Düsseldorf (Niemcy) w dniu 8 lutego 2011 r. — Raiffeisen-Waren-Zentrale Rhein-Main e.G. przeciwko Saatgut-Treuhandverwaltungs GmbH

(Sprawa C-56/11)

(2011/C 145/08)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Oberlandesgericht Düsseldorf

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Raiffeisen-Waren-Zentrale Rhein-Main e.G.

Strona pozwana: Saatgut-Treuhandverwaltungs GmbH

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy obowiązek dostarczenia informacji przez podmiot świadczący usługi przygotowawcze uregulowany w art. 14 ust. 3 tiret szóste rozporządzenia nr 2100/94⁽¹⁾ i art. 9 ust. 2 i 3 rozporządzenia nr 1768/95⁽²⁾ powstaje tylko wówczas, kiedy podmiot świadczący usługi przygotowawcze otrzyma od posiadacza prawa do ochrony odmiany żądanie dostarczenia informacji przed upływem roku gospodarczego, którego dotyczy żądanie (lub ostatniego roku gospodarczego, jeżeli żądanie dotyczy wielu lat)?
- 2) W razie udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie pierwsze:

Czy żądanie dostarczenia informacji zostaje „złożone z zachowaniem terminu” już wtedy, kiedy posiadacz prawa do ochrony odmiany twierdzi w swoim żądaniu, że dysponuje przesłankami wskazującymi na to, że w celu wprowadzenia do uprawy materiału ze zbioru podmiot świadczący

usługi przygotowawcze przetworzył lub zamierza przetworzyć materiał ze zbioru, który rolnik wskazany imiennie w żądaniu wytworzył przez uprawę materiału rozmnożeniowego odmiany chronionej, czy też należy ponadto w żądaniu dostarczenia informacji przedstawić podmiotowi świadczącemu usługi przygotowawcze dowód na istnienie przytoczonych przesłanek (np. poprzez przesłanie kopii oświadczenia rolnika o wprowadzeniu do uprawy materiału ze zbioru)?

- 3) Czy przesłanki stanowiące podstawę obowiązku dostarczenia informacji przez podmiot świadczący usługi przygotowawcze mogą wynikać z tego, że podmiot świadczący usługi przygotowawcze jako pełnomocnik posiadacza prawa do ochrony odmiany wykonuje umowę w sprawie rozmnażania dotyczącą produkcji nasion handlowych odmiany chronionej, którą posiadacz prawa do ochrony odmiany zawarł z rolnikiem dokonującym rozmnożenia, jeżeli i ponieważ rolnik w ramach wykonywania powyższej umowy faktycznie uzyskuje możliwość wykorzystania części materiału siewnego rozmnożeniowego do jego wprowadzenia do uprawy?

(¹) Rozporządzenie Rady (WE) nr 2100/94 z dnia 27 lipca 1994 r. w sprawie wspólnotowego systemu ochrony odmian roślin; Dz.U. L 227, s. 1.

(²) Rozporządzenie Komisji (WE) nr 1768/95 z dnia 24 lipca 1995 r. ustanawiające przepisy wykonawcze w zakresie odstępstwa rolno przewidzianego w art. 14 ust. 3 rozporządzenia Rady (WE) nr 2100/94 w sprawie wspólnotowego systemu ochrony odmian roślin; Dz.U. L 173, s. 14.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hessisches Landessozialgericht (Niemcy) w dniu 10 lutego 2011 r. — Florence Feyerbacher przeciwko Land Hessen

(Sprawa C-62/11)

(2011/C 145/09)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Hessisches Landessozialgericht

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Florence Feyerbacher

Strona pozwana: Land Hessen

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy umowa z dnia 18 września 1998 r. zawarta pomiędzy rządem Republiki Federalnej Niemiec a Europejskim Bankiem Centralnym (EBC) w sprawie siedziby EBC (umowa w sprawie siedziby) stanowi część prawa unijnego, któremu przysługuje pierwszeństwo stosowania wobec prawa krajowego, czy jest ona umową prawa międzynarodowego?

- 2) Czy art. 15 umowy w sprawie siedziby w związku z art. 36 Statutu Europejskiego Systemu Banków Centralnych (ESBC) i EBC należy interpretować zawężająco w ten sposób, że stosowanie uzasadniającego świadczenie niemieckiego prawa socjalnego w stosunku do pracowników EBC jest wyłączone jedynie wówczas, gdy korzystają oni na podstawie „warunków zatrudnienia” z porównywalnego świadczenia przyznanego przez EBC?
- 3) W przypadku odpowiedzi przeczącej na pytanie drugie:
- a) Czy wspomniane przepisy należy interpretować w ten sposób, że nie dopuszczają one stosowania przepisu prawa krajowego, który przy przyznawaniu świadczeń rodzinnych opiera się tylko na zasadzie terytorialności?
- b) Czy rozważania Trybunału w wyroku w sprawie C-352/06 Bosmann, Zb.Orz. 2008, s. I-3827, pkt 31–33, można odnieść do stosowania wspomnianych przepisów? Czy art. 15 umowy w sprawie siedziby w związku z art. 36 Statutu ESBC i EBC nie odmawia Republice Federalnej Niemiec uprawnienia do przyznawania zasiłków rodzinnych pracownikom EBC mającym miejsce zamieszkania na jej terytorium?

podstawie art. 13 ust. 1 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/50/WE z dnia 21 maja 2008 r. w sprawie jakości powietrza i czystego powietrza dla Europy⁽²⁾;

— obciążenie Republiki Włoskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgodnie z brzmieniem art. 5 ust. 1 dyrektywy 1999/30/WE państwa członkowskie podejmują środki niezbędne w celu zapewnienia, aby stężenie pyłu PM₁₀ w powietrzu nie przekraczało wartości dopuszczalnych ustanowionych w załączniku III sekcja I z zachowaniem podanych w nim terminów. Termin mający znaczenie w niniejszej sprawie przypadał na dzień 1 stycznia 2005 r.

Dokonana przez Komisję ocena rocznych sprawozdań przekazanych w latach 2005–2007, ujawniła przekroczenie dopuszczalnych wartości stężenia pyłu PM₁₀ w powietrzu w wielu strefach i aglomeracjach miejskich. Poza tym z najnowszych, przekazanych przez Włochy danych, dotyczących 2009 r., wynika, że stan przekroczenia dopuszczalnych wartości dziennego i rocznego stężenia utrzymuje się w 70 strefach.

Wynika stąd, że Włochy uchybiły zobowiązaniom, które na nich ciążyą na mocy art. 5 ust. 1 dyrektywy 1999/30 w odniesieniu do danych stref i lat.

Skarga wniesiona w dniu 16 lutego 2011 r. — Komisja Europejska przeciwko Republice Włoskiej

(Sprawa C-68/11)

(2011/C 145/10)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: A. Alcover San Pedro i S. Mortoni, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Włoska

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie, że dopuszczając do przekraczania w trakcie wielu, kolejnych lat dopuszczalnych wartości stężenia pyłu PM₁₀ w powietrzu w wielu strefach i aglomeracjach w odniesieniu do jakości powietrza na całym włoskim terytorium, Republika Włoska uchybiła zobowiązaniom państwa członkowskiego, które na niej ciążyą na niej na mocy art. 5 ust. 1 dyrektywy Rady 1999/30/WE z dnia 22 kwietnia 1999 r. odnoszącej się do wartości dopuszczalnych dla dwutlenku siarki, dwutlenku azotu i tlenków azotu oraz pyłu i ołowiu w otaczającym powietrzu⁽¹⁾, a następnie na

⁽¹⁾ Dz.U. L 163 z 29.6.1999, s. 41

⁽²⁾ Dz.U. L 152 z 11.6.2008, s. 1

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Rechtbank van eerste aanleg te Brugge (Belgia) w dniu 16 lutego 2011 r. — Connoisseur Belgium BVBA przeciwko Królestwu Belgii

(Sprawa C-69/11)

(2011/C 145/11)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd krajowy

Rechtbank van eerste aanleg te Brugge

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Connoisseur Belgium BVBA

Strona pozwana: Królestwo Belgii.

Pytania prejudycjalne

Czy art. 26 Wetboek van de belasting van de toegevoegde waarde narusza art. 11 część A ust. 1 lit. a) szóstej dyrektywy 77/388/EWG⁽¹⁾, obecnie art. 73 dyrektywy Rady 2006/112/WE Rady dnia 28 listopada 2006 w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej⁽²⁾ oraz zasadę neutralności podatku od wartości dodanej, jeżeli przepis ten należy interpretować w ten sposób, że podatek od wartości dodanej jest należny od wydatków i kwot, które zgodnie z umową mogą zostać uwzględnione w fakturze wystawionej kontrahentowi, lecz które nie są w niej uwzględnione?

⁽¹⁾ Szósta dyrektywa Rady z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw Państw Członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych — wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednoliczona podstawa wymiaru podatku (Dz.U. L 145, s. 1)

⁽²⁾ Dz.U. L 347, s. 1.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Upper Tribunal (Immigration and Asylum Chamber) London (Zjednoczone Królestwo) w dniu 22 lutego 2011 r. — Secretary of State for the Home Department przeciwko Muhammadowi Sazzadurowi Rahmanowi, Fazly'emu Rabby'emu Islamowi, Mohibullahowi Rahmanowi

(Sprawa C-83/11)

(2011/C 145/12)

Język postępowania: angielski

Sąd krajowy

Upper Tribunal (Immigration and Asylum Chamber) London

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Secretary of State for the Home Department

Strona pozwana: Muhammad Sazzadur Rahman, Fazly Rabby Islam, Mohibullah Rahman

Pytania prejudycjalne

1) Czy na mocy art. 3 ust. 2 dyrektywy 2004/38/WE⁽¹⁾ państwo członkowskie jest zobowiązane do ustanowienia przepisów prawnych ułatwiających wjazd lub pobyt na terytorium państwa członkowskiego dla kategorii innych członków rodziny niebędących obywatelami Unii Europejskiej, którzy mogą spełnić wymogi art. 10 ust. 2?

2) Czy taki inny członek rodziny, o którym mowa w pytaniu pierwszym, może powoływać się na bezpośrednio stosowanie art. 3 ust. 2 dyrektywy 2004/38/WE, w razie gdy nie jest w stanie spełnić wymogów określonych przez krajowe przepisy prawne?

3) Czy kategoria innych członków rodziny, o których mowa w art. 3 ust. 2 i art. 10 ust. 2 dyrektywy 2004/38/WE, jest ograniczona do osób, które przebywały w tym samym kraju co obywatel Unii i jego współmałżonek przed przybyciem obywatela Unii do państwa przyjmującego?

4) Czy pozostawanie na utrzymaniu, wymienione w art. 3 ust. 2 2004/38/WE, na które powołuje się inny członek rodziny w celu zapewnienia sobie wjazdu do przyjmującego państwa członkowskiego, musi stanowić pozostawanie na utrzymaniu istniejące tuż przed przeniesieniem się obywatela Unii do państwa przyjmującego?

5) Czy państwo członkowskie może nałożyć szczególne wymogi co do charakteru lub czasu trwania wymienionego w art. 3 ust. 2 dyrektywy 2004/38/WE pozostawania na utrzymaniu przez takiego innego członka rodziny, tak aby zapobiegać temu, by to pozostawanie na utrzymaniu nie było pozorowane lub niepotrzebne dla celów umożliwienia osobie niebędącej obywatelem uzyskania wjazdu lub dalszego pobytu na jego terytorium?

6) Czy dla celów wydania lub odnowienia karty pobytowej zgodnie z art. 10 dyrektywy 2004/38/WE pozostawanie na utrzymaniu, na które powołuje się inny członek rodziny, aby uzyskać wjazd do państwa członkowskiego, musi przez czas określony lub nieokreślony nadal trwać w przyjmującym państwie członkowskim, a jeśli tak, w jaki sposób powinno zostać wykazane to pozostawanie na utrzymaniu?

⁽¹⁾ Dyrektywa 2004/38/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie prawa obywateli Unii i członków ich rodzin do swobodnego przemieszczania się i pobytu na terytorium państw członkowskich, zmieniająca rozporządzenie (EWG) nr 1612/68 i uchylająca dyrektywy 64/221/EWG, 68/360/EWG, 72/194/EWG, 73/148/EWG, 75/34/EWG, 75/35/EWG, 90/364/EWG, 90/365/EWG i 93/96/EWG (Dz.U. L 158, s. 77).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Korkein hallinto-oikeus (Finlandia) w dniu 24 lutego 2011 r. — Marja-Liisa Susisalo, Olli Tuomaala, Merja Ritala

(Sprawa C-84/11)

(2011/C 145/13)

Język postępowania: fiński

Sąd krajowy

Korkein hallinto-oikeus

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strony skarżące: Marja-Liisa Susisalo, Olli Tuomaala, Merja Ritala

Inni uczestnicy postępowania: Helsingin yliopiston apteekki, Lääkealan turvallisuus- ja kehittämiskeskus FIMEA

Pytania prejudycjalne

1) Czy art. 49 TFUE, dotyczący swobody przedsiębiorczości w rozumieniu prawa Unii, należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwia się on stosowaniu przepisów lääkelaki (fińskiej ustawy o lekach) w sprawie systemu zezwoleń na prowadzenie apteki na tej podstawie, że warunki utworzenia oddziałów apteki uniwersytetu w Helsinkach różnią się od warunków mających zastosowanie do aptek prywatnych w następującym zakresie:

a) Na podstawie zezwolenia wydanego przez Lääkealan turvallisuus- ja kehittämiskeskus (centralny urząd ds. rozwoju i bezpieczeństwa sektora farmaceutycznego, zwany dalej „FIMEA”) zgodnie z § 52 akapit pierwszy fińskiej ustawy o lekach może być utworzony oddział apteki prywatnej na obszarze, który ze względu na nieznaną liczbę ludności nie spełnia minimalnych warunków ramowych wymaganych dla samodzielnej apteki, lecz w którym konieczne jest istnienie apteki ze względu na zaopatrzenie w leki; prywatny farmaceuta może prowadzić najwyżej trzy oddziały na podstawie zezwolenia wydanego oddzielnie dla każdego z nich. Oddział apteki uniwersytetu w Helsinkach może natomiast zostać utworzony na podstawie zezwolenia wydanego oddzielnie przez FIMEA na podstawie § 52 akapit trzeci fińskiej ustawy o lekach, przy czym ustawa lub inne przepisy krajowe nie ograniczają oceny w odniesieniu do wydania tego zezwolenia w inny sposób niż poprzez ustanowienie limitu 16 oddziałów apteki uniwersytetu w Helsinkach.

b) W celu określenia lokalizacji oddziału apteki prywatnej FIMEA uwzględnia lokalizację apteki. Nie istnieje analogiczna zasada dla lokalizacji oddziałów apteki uniwersytetu w Helsinkach, które zostały utworzone w różnych miejscach w Finlandii.

2) Jeżeli w świetle odpowiedzi na powyższe pytania Trybunał uzna, że art. 49 TFUE sprzeciwia się systemowi zezwoleń na prowadzenie oddziałów apteki uniwersytetu w Helsinkach, sąd krajowy zadaje jeszcze następujące pytania prejudycjalne:

a) Czy ograniczenie swobody przedsiębiorczości dokonywane przez system zezwoleń na prowadzenie oddziałów apteki uniwersytetu w Helsinkach może być uzasadnione nadrzędnymi względami interesu ogólnego, które są niezbędne i proporcjonalne oraz wynikają ze szczególnych zadań apteki uniwersytetu w Helsinkach w zakresie kształcenia farmaceutycznego i zaopatrzenia w leki, biorąc pod uwagę okoliczność, że żadne odpowiednie szczególne zadania nie są przypisane oddziałom tej apteki?

b) Czy ze wskazanych powyżej szczególnych zadań, nałożonych ustawą na aptekę uniwersytetu w Helsinkach wynika, że apteka ta może być uważana za przedsiębiorstwo, któremu powierzono usługi w ogólnym interesie gospodarczym w rozumieniu art. 106 ust. 2 TFUE, a jeśli tak, to czy rzezczone postanowienie TFUE pozwala na odstępstwo, w odniesieniu do oddziałów apteki uniwersytetu w Helsinkach, od wymogów w zakresie uprzednich zezwoleń administracyjnych wynikających z orzecznictwa Trybunału oraz z art. 49 TFUE, biorąc pod uwagę okoliczność, że żadne odpowiednie szczególne zadania nie są przypisane oddziałom apteki uniwersytetu w Helsinkach?

Skarga wniesiona w dniu 24 lutego 2011 r. — Komisja przeciwko Irlandii

(Sprawa C-85/11)

(2011/C 145/14)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciel: R. Lyal, pełnomocnik)

Strona pozwana: Irlandia

Żądania strony skarżącej

— Stwierdzenie, że Irlandia uchybiła zobowiązaniom, jakie ciążyą na niej na mocy art. 9 i 11 dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej⁽¹⁾, w ten sposób, że zezwoliła, ażeby podmioty niebędące podatnikami podatku VAT mogły być członkami grupy podatkowej VAT (traktowanej jako jeden podatnik dla potrzeb podatku VAT);

— obciążenie Irlandii kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Ze względów praktycznych, a także w celu zwalczania ewentualnych nadużyć dyrektywa o podatku VAT zezwala państwom członkowskim na traktowanie dwóch lub więcej podatników jako jednego podatnika. Komisja twierdzi, że dyrektywa nie zezwala państwom członkowskim na włączanie do takiej grupy podmiotów niebędących podatnikami, co prowadzi do

rozszerzenia praw i obowiązków podatników podatku VAT na takie podmioty. Przepisy irlandzkie, które zezwalają na włączanie podmiotów niebędących podatnikami do grup podatkowych VAT, są więc niezgodne z dyrektywą.

(¹) Dz.U. L 347, s. 1.

Skarga wniesiona w dniu 24 lutego 2011 r. — Komisja przeciwko Zjednoczonemu Królestwu Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej

(Sprawa C-86/11)

(2011/C 145/15)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciel: R. Lyal, pełnomocnik)

Strona pozwana: Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej

Żądania strony skarżącej

- Stwierdzenie, że Zjednoczone Królestwo uchybiło zobowiązaniom, jakie ciąży na nim na mocy art. 9 i 11 dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej (¹), w ten sposób, że zezwoliło, ażeby podmioty niebędące podatnikami podatku VAT mogły być członkami grupy podatkowej VAT (traktowanej jako jeden podatnik dla potrzeb podatku VAT);
- obciążenie Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Ze względów praktycznych, a także w celu zwalczania ewentualnych nadużyć dyrektywa o podatku VAT zezwala państwom członkowskim na traktowanie dwóch lub więcej podatników jako jednego podatnika. Komisja twierdzi, że dyrektywa nie zezwala państwu członkowskim na włączanie do takiej grupy podmiotów niebędących podatnikami, co prowadzi do rozszerzenia praw i obowiązków podatników podatku VAT na takie podmioty. Przepisy wydane przez Zjednoczone Królestwo, które zezwalają na włączanie podmiotów niebędących podatnikami do grup podatkowych VAT, są więc niezgodne z dyrektywą.

(¹) Dz.U. L 347, s. 1.

Odwołanie od wyroku Sądu (pierwsza izba) wydanego w dniu 17 grudnia 2010 r. w sprawie T-336/08 Chocoladefabriken Lindt & Sprüngli AG przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory), wniesione w dniu 1 marca 2011 r. przez Chocoladefabriken Lindt & Sprüngli AG

(Sprawa C-98/11 P)

(2011/C 145/16)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnoszący odwołanie: Chocoladefabriken Lindt & Sprüngli AG (przedstawiciele: G. Hild, R. Lange, adwokaci)

Dруга strona postępowania: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Żądania wnoszącego odwołanie

Wnoszący odwołanie wnosi o uchylenie wyroku Sądu (pierwsza izba) z dnia 17 grudnia 2010 r. w sprawie T-336/08 i obciążenie OHIM kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Niniejsze odwołanie zostaje wniesione od wyroku Sądu, w którym Sąd oddalił skargę wnoszącego odwołanie o stwierdzenie nieważności Czwartej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (OHIM) z dnia 11 czerwca 2008 r., odrzucającej zgłoszenie trójwymiarowego znaku towarowego przedstawiającego zajęcia z czekolady z czerwoną wstążeczką.

W uzasadnieniu odwołania wnoszący odwołanie powołuje się na naruszenie art. 7 ust. 1 lit. b) i art. 7 ust. 3 rozporządzenia nr 40/94.

Jeżeli chodzi o pierwszy zarzut związany z oceną charakteru odróżniającego, ani ocena OHIM, ani też ocena prawna dokonana przez Sąd nie spełniają wymogów prawa, ponieważ obydwie decyzje zostały wydane w oparciu o przypuszczenia. OHIM przyjął, że stwierdzenie, iż zajęcie z czekolady stanowi typową formę związaną ze Świętami Wielkanocnymi jest prawdziwe we wszystkich państwach członkowskich Unii i że jest to bezsporne. Okoliczność ta nigdy nie była jednak bezsporna. Wnoszący odwołanie kwestionował to stwierdzenie w oparciu o obszerną argumentację merytoryczną. OHIM i Sąd miały obowiązek ustosunkowania się do tego na potrzeby dokonania oceny zgodnie z art. 74 ust. 1 rozporządzenia nr 40/94. Następnie Sąd doszedł do wniosku, że użycie złotej folii dla zajęcia z czekolady jest na rynku powszechne, mimo iż w wyroku wskazane zostały jedynie trzy inne produkty zawinięte w złotą folię. Tak niewielka liczba produktów nie może zdaniem wnoszącego odwołanie prowadzić do tego, aby cecha ta została uznana za „powszechną na rynku”.

Bezzasadność stwierdzenia Sądu, jakoby znak towarowy nie miał samoistnego charakteru odróżniającego na całym terytorium UE jest oczywista również w świetle okoliczności, iż przedmiotowe oznaczenie zostało zarejestrowane w piętnastu państwach członkowskich jako znak towarowy.

Jeżeli chodzi o ocenę drugiego zarzut przez Sąd, w myśl której znak towarowy musiał być jakoby uzyskać charakter odróżniający w następstwie używania na całym terytorium Unii, jest błędna z dwóch powodów.

Po pierwsze Sąd myli się co do kwestii, iż uzyskanie charakteru odróżniającego w następstwie używania musi nastąpić tylko tam, gdzie znak nie ma samoistnego charakteru odróżniającego. W piętnastu państwach członkowskich, w których przedmiotowy znak towarowy posiada samoistny charakter odróżniający, nie należy bowiem wymagać uzyskania przez niego charakteru odróżniającego w następstwie używania. Jeżeliby uznać, że dokonując oceny charakteru odróżniającego należy ponownie odnieść się do poszczególnych państw członkowskich, należałoby dokonać ustalenia okoliczności faktycznych w tychże państwach. Jako że zgodnie z art. 74 rozporządzenia charakter odróżniający jest badany z urzędu, OHIM powinien był dokonać konkretnych ustaleń stanu faktycznego w odniesieniu do każdego państwa członkowskiego osobno. OHIM ani Sąd takich ustaleń nie dokonały.

Po drugie rozumowanie Sądu jest niezgodne z zasadą jednolitego charakteru wspólnotowego znaku towarowego. Dokonując oceny zdolności do rejestracji znaku i w tym konkretnym przypadku charakteru odróżniającego Unię Europejską należy traktować jako wspólny jednolity rynek. Jeżeli znak jest używany przez znaczną część zainteresowanych mieszkańców Unii Europejskiej, musi być to wystarczające również dla przyznania ochrony na całym rynku europejskim.

Odwołanie od wyroku Sądu (trzecia izba) wydanego w dniu 16 grudnia 2010 r. w sprawie T-345/08 Helena Rubinstein SNC, L'Oréal SA przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) OHIM, Allergan, Inc. wniesione w dniu 2 marca 2011 r. przez Helena Rubinstein i L'Oréal

(Sprawa C-100/11 P)

(2011/C 145/17)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Helena Rubinstein SNC, L'Oréal SA (przedstawiciel: mecenas A. Von Mühlendahl, Rechtsanwalt)

Druga strona postępowania: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) OHIM, Allergan, Inc.

Żądania wnoszących odwołanie

Wnoszący odwołanie wnoszą do Trybunału o:

- uchylenie wyroku wydanego w dniu 16 grudnia 2010 r. przez Sąd w sprawach połączonych T-345/08 i T-357/08;
- oddalenie skarg wniesionych przez Allergan, Inc. na decyzje wydane przez Wydział Unieważnień OHIM w dniu 28 marca 2007 r. w sprawie 1118 C (Helena Rubinstein SNC, BOTOLIST) i w dniu 4 kwietnia 2007 r. w sprawie 1120 C (L'Oréal SA, BOTOCYL);
- obciążenie OHIM kosztami postępowania przed Trybunałem i przed Sądem oraz kosztami postępowania przed Izba Odwoławczą OHIM.

Zarzuty i główne argumenty

Wnoszący odwołanie wnoszą o uchylenie zaskarżonego wyroku na następujących podstawach:

Sąd naruszył art. 52 ust. 1 rozporządzenia Rady (WE) nr 40/94 w sprawie wspólnotowego znaku towarowego⁽¹⁾ w związku z art. 8 ust. 5 tego rozporządzenia orzekając, iż OHIM słusznie stwierdził, że wcześniejsze znaki towarowe, na które powołała się Allergan, Inc. cieszyły się renomą i że używanie zaskarżonych rejestracji powodowałoby czerpanie nienależnej korzyści z odróżniającego charakteru lub renomy wcześniejszych znaków towarowych lub działało na szkodę tego charakteru lub teje renomy.

Sąd naruszył art. 115 rozporządzenia nr 40/94 w związku z art. 1 zasadą 38 ust. 2 rozporządzenia Komisji (WE) nr 2868/95⁽²⁾ z dnia 13 grudnia 1995 r. wykonującego rozporządzenie Rady (WE) nr 40/94 w sprawie wspólnotowego znaku towarowego, ze zmianami (zwane dalej: „zasadą 38” i „rozporządzeniem wykonującym rozporządzenie nr 40/94”) uwzględniając dowody, które nie zostały przedstawione w języku postępowania.

Sąd naruszył art. 63 rozporządzenia nr 40/94 opierając się na błędnych kryteriach prawnych w trakcie badania i przy utrzymaniu w mocy zaskarżonych decyzji.

Sąd naruszył art. 73 rozporządzenia nr 40/94 orzekając, iż zaskarżone decyzje nie były nieważne z uwagi na brak właściwego uzasadnienia.

⁽¹⁾ Dz.U. L 011, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 303, s.1

Odwołanie od wyroku Sądu (trzecia izba) wydanego w dniu 16 grudnia 2010 r. w sprawie T-19/07 Systran i Systran Luxembourg przeciwko Komisji, wniesione w dniu 2 marca 2011 r. przez Komisję Europejską

(Sprawa C-103/11 P)

(2011/C 145/18)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszący odwołanie: Komisja Europejska (przedstawiciele: T. van Rijn, E. Montaguti i J. Samnadda, pełnomocnicy, wspierani przez adwokatów A. Berenbooma i M. Isgoura)

Druga strona postępowania: Systran SA i Systran Luxembourg SA

Żądania wnoszącego odwołanie

- stwierdzenie dopuszczalności i zasadności odwołania,
- uchylenie wyroku z dnia 16 grudnia 2010 r. w sprawie T-19/07 Systran i Systran Luxembourg przeciwko Komisji, w którym częściowo uwzględniono skargę odszkodowawczą przeciwko Komisji, a w następstwie uchylenia, wydanie ostatecznego orzeczenia w sprawie odrzucającego skargę jako niedopuszczalną, lub oddalającego skargę jako bezzasadną,
- obciążenie spółek Systran i Systran Luxembourg całością kosztów poniesionych przez nie same i przez Komisję,
- ewentualnie, uchylenie wyroku z dnia 16 grudnia 2010 r. w sprawie T-19/07 Systran i Systran Luxembourg przeciwko Komisji i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd.

Zarzuty i główne argumenty

Komisja podnosi na poparcie odwołania osiem zarzutów. Twierdzi, że wyrok obarczony jest szeregiem błędów uzasadniających jego uchylenie. Wsuwa zarzuty względem właściwości Sądu do rozpoznania sprawy, przestrzegania przez Sąd zasad postępowania oraz spełnienia trzech przesłanek, których łączne spełnienie jest zgodnie z orzecznictwem niezbędne do powstania odpowiedzialności pozaumownej Wspólnoty: istnienia czynu bezprawnego, szkody i związku przyczynowego między czynem bezprawnym a szkodą.

W pierwszym zarzucie Komisja podnosi, że Sąd naruszył prawo w zakresie zakwalifikowania sporu jako pozaumownego, a w związku z tym stwierdzenia swojej właściwości do rozpoznania tego sporu.

W drugim zarzucie skarżąca podnosi, że Sąd naruszył prawo do obrony Komisji oraz zasady dotyczące rozkładu ciężaru dowodu.

W trzecim zarzucie Komisja podnosi nieprawidłowe stosowanie norm prawa autorskiego w zakresie własności praw autorskich.

W czwartym zarzucie Komisja utrzymuje, że Sąd rażąco naruszył prawo w zakresie oceny istnienia, po pierwsze, naruszenia prawa własności intelektualnej, a po drugie, naruszenia know-how Systran.

Piąty zarzut dotyczy tego, że Sąd popełnił oczywisty błąd w ocenie uznając, iż rzekome bezprawne działanie Komisji stanowi wystarczająco istotne naruszenie, przez co spowodował naruszenie zasad odpowiedzialności pozaumownej Unii Europejskiej.

W szóstym zarzucie skarżąca utrzymuje, po pierwsze, że Sąd naruszył prawo przy interpretacji wyjątku określonego w art. 5 dyrektywy 91/250/EWG, a po drugie, że uchybił obowiązkowi uzasadnienia w zakresie art. 6 wspomnianej dyrektywy.

W siódmym zarzucie Komisja podnosi, że Sąd, po pierwsze, dokonał oczywiście nieprawidłowych ustaleń faktycznych, wypaczył dowody i popełnił oczywiste błędy w ocenie, a po drugie, uchybił obowiązkowi uzasadnienia w zakresie istnienia związku przyczynowego.

Wreszcie, zarzut ósmy dotyczy tego, że przyznając Systran odszkodowanie w kwocie 12 001 000 EUR Sąd, po pierwsze, dokonał oczywiście nieprawidłowych ustaleń faktycznych, wypaczył dowody i popełnił oczywiste błędy w ocenie, a po drugie, uchybił obowiązkowi uzasadnienia w zakresie obliczenia wartości szkody.

Skarga wniesiona w dniu 2 marca 2011 r. — Komisja przeciwko Irlandii

(Sprawa C-108/11)

(2011/C 145/19)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: R. Lyal i C. Soulay, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Irlandia

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie, że Irlandia uchybiła zobowiązaniom, jakie ciążyą na niej na mocy art. 96, art. 98 w związku z załącznikiem III oraz art. 110 dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej⁽¹⁾ w ten sposób, że stosuje stawkę podatku VAT w wysokości 4,8% w odniesieniu do dostaw chartów oraz koni, które nie są zazwyczaj wykorzystywane przy produkcji żywności, do wynajmu koni oraz do niektórych usług inseminacyjnych;

— obciążenie Irlandii kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgodnie z art. 96 dyrektywy o podatku VAT standardowa stawka tego podatku, ustalana przez każde państwo członkowskie na poziomie nie niższym niż 15 %, ma zastosowanie do wszelkich towarów i usług. Stawka niestandardowa może być stosowana jedynie wówczas, gdy zezwala na to inny przepis tej dyrektywy.

Artykuł 98 dyrektywy o podatku VAT stanowi, że państwa członkowskie mogą stosować jedną lub dwie obniżone stawki podatku VAT w odniesieniu do towarów i usług wymienionych w załączniku III do dyrektywy. Towary i usługi będące przedmiotem niniejszej sprawy nie figurują w tym załączniku.

Dyrektywa o podatku VAT zawiera także przepisy przejściowe, na mocy których państwa członkowskie mogą w dalszym ciągu stosować stawki odbiegające od ogólnych przepisów dyrektywy dotyczących struktury i poziomu stawek podatku VAT pod warunkiem jednak, że przepisy takie obowiązywały według stanu na dzień 1 stycznia 1991 r.

Zgodnie z art. 113 dyrektywy o podatku VAT, w sytuacji gdy według stanu na dzień 1 stycznia 1991 r. dane państwo członkowskie stosowało stawkę obniżoną niższą niż stawka minimalna określona w art. 99, może ono, w odniesieniu do objętych tą stawką towarów i usług, stosować jedną ze stawek obniżonych przewidzianych w art. 98. Ponieważ jednak stawka stosowana przez Irlandię w odniesieniu do spornych towarów i usług jest niższa niż stawka minimalna określona w art. 99 dyrektywy, państwo to nie może powoływać się na art. 113.

Artykuł 110 dyrektywy ma również zastosowanie do stawek niższych niż stawka minimalna określona w art. 99. Jest to przepis przejściowy odnoszący się do niektórych przepisów krajowych, wydanych z uwagi na jasno określone cele społeczne (tj. w celu obniżenia obciążenia podatkowego towarów i usług zaspokajających podstawowe potrzeby społeczne) i z korzyścią dla odbiorcy końcowego. Komisja twierdzi, że dostawy koni i chartów (niewykorzystywanych przy produkcji żywności), wynajem koni oraz usługi inseminacyjne nie mogą być uznane za niezbędne do zaspokajania podstawowych potrzeb społecznych. Komisja twierdzi następnie, że ponieważ znacząca część

koni oraz chartów wykorzystywana jest dla potrzeb wyścigów lub rozrodu, nie można uznać, by korzyść ze spornego unormowania odnosił odbiorca końcowy.

⁽¹⁾ Dz.U. L 347, s. 1.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Upper Tribunal (Tax and Chancery Chamber) (Zjednoczone Królestwo) w dniu 4 marca 2011 r. — Purple Parking Ltd i Airparks Services Ltd przeciwko Commissioners for Her Majesty's Revenue & Customs

(Sprawa C-117/11)

(2011/C 145/20)

Język postępowania: angielski

Sąd krajowy

Upper Tribunal (Tax and Chancery Chamber)

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona apelująca: Purple Parking Limited i Airparks Services Limited.

Druga strona postępowania: Commissioners for Her Majesty's Revenue & Customs

Pytania prejudycjalne

1) Jakie konkretne czynniki sąd krajowy powinien wziąć pod uwagę przy rozstrzygnięciu, w stanie faktycznym takim jak w niniejszej sprawie, czy podatnik świadczy jedną usługę parkingową podlegającą opodatkowaniu, czy też dwie odrębne usługi, to jest usługę parkingową oraz usługę przewozu osób?

W szczególności:

a) Czy do niniejszej sprawy ma zastosowanie rozumowanie przyjęte przez Trybunał Sprawiedliwości w sprawie C-349/96 Card Protection Plan oraz w sprawie C-41/04 Levob? W szczególności, czy sporne usługi przewozowe można uznać za pomocnicze względem usług parkingowych lub też tak ściśle z nimi powiązane, tak że tworzą one, obiektywnie rzecz biorąc, jedno niepodzielne świadczenie gospodarcze, którego dzielenie byłoby sztuczne?

- b) Przy udzielaniu odpowiedzi na pytanie pierwsze lit. a), jakie znaczenie sąd krajowy powinien przypisać kosztom świadczenia usług przewozowych w odróżnieniu od usług parkingowych, zgodnie z pkt 24-26 wyroku ETS w połączonych sprawach C-308/96 i C-94/97 Madgett i Baldwin, przy ocenianiu czy usługi przewozowe mają pomocniczy charakter względem usług parkingowych?
- c) Czy w świetle wyroku ETS w sprawie C-572/07 Tellmer, a w szczególności pkt 21-24 tego wyroku, sąd krajowy, udzielając odpowiedzi na pytanie pierwsze lit. a), powinien wziąć pod uwagę fakt, że składnik przewozowy świadczeń mógłby być (ale w rzeczywistości nie jest) świadczony na różne sposoby (przykładowo, podatnik mógłby powierzyć wykonywanie tej usługi osobie trzeciej, która wystawiałaby mu faktury, lub też mógłby powierzyć jej wykonywanie osobie trzeciej, która zawierałaby bezpośrednio umowę z klientem, pobierając osobną opłatę za usługi przewozowe) i w jakim zakresie (jeżeli w ogóle) ma znaczenie, czy na mocy umowy klient jest uprawniony do dokonania wyboru sposobu wykonania świadczenia przewozowego w ramach spełnianej na jego rzecz usługi?
- 2) W wypadku, gdy sąd krajowy rozważa, czy ma do czynienia z jednym, niepodzielnym świadczeniem gospodarczym dla potrzeb udzielenia odpowiedzi na pytanie pierwsze lit. a), jakie znaczenie powinien on przypisać zasadzie neutralności podatkowej?

W szczególności:

- a) Czy odpowiedź na to pytanie zależy od tego, czy podatnik świadczy również usługi parkingowe lub usługi przewozowe odrębnie na rzecz innych grup klientów?
- b) Czy odpowiedź zależy na to pytanie od tego, w jaki sposób prawo krajowe traktuje inne usługi przewozowe na lotnisko i z powrotem, świadczone przez podmioty nieprowadzące parkingów?
- c) Czy odpowiedź na to pytanie zależy od tego, w jaki sposób prawo krajowe traktuje inne wypadki świadczenia przez podatników usług parkingowych i przewozowych (niezwiązane z przewozem na lotnisko i z powrotem), to jest czy traktuje je jako dwa odrębne świadczenia, jedno z nich podlegające opodatkowaniu, a drugie objęte stawką zerową?
- d) Czy odpowiedź zależy od tego, czy podatnik jest w stanie wykazać, że świadczone przez niego usługi są konkurencyjne względem innych, podobnych usług obejmujących zarówno składnik parkingowy, jak i przewozowy, niezależnie od tego, czy są one świadczone przez tego samego usługodawcę, czy też przez dwóch odrębnych usługodawców? W szczególności, czy odpowiedź zależy od tego, czy podatnik jest w stanie wykazać, że konsumenci, którzy zamierzają skorzystać ze swych samochodów w celu odbycia części podróży na lotnisko mogą uzyskać usługi parkingowe i przewozowe na lotnisko od indywidualnych i oddzielnych usługodawców, na przykład poprzez zaparkowanie w miejscu położonym niedaleko stacji kolejowej oraz poprzez skorzystanie z przewozu kolejowego z tego miejsca na lotnisko, albo też poprzez zaparkowanie w miejscu położonym w pobliżu lotniska oraz skorzystanie z innej

formy przewozu ogólnodostępnego w celu dostania się na lotnisko?

- e) W jaki sposób sąd krajowy ma uwzględnić wnioski, do jakich doszedł ETS w sprawie C-94/09 Komisja przeciwko Francji w kwestii zastosowania zasady neutralności podatkowej w odniesieniu do usług przewozowych w stanie faktycznym tamtej sprawy?
- 3) Czy prawo wspólnotowe, a w szczególności zasada neutralności podatkowej, stoi na przeszkodzie przepisowi prawa krajowego, który wyłącza zastosowanie stawki zerowej w odniesieniu do usług przewozowych świadczonych na odcinku pomiędzy lotniskiem a parkingiem samochodowym w sytuacji, gdy ten sam podmiot świadczy zarówno usługę przewozową, jak i usługę parkingową, lub też gdy usługi te świadczone są przez dwa podmioty, które są ze sobą powiązane?

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Administrativen sad — Varna (Bułgaria) w dniu 7 marca 2011 r. EON ASSET MANAGEMENT OOD przeciwko Direktor na Direktsiya „Obzhalvane i upravlenie na izpalnenieto” — Varna pri Tsentralno upravlenie na Natsionalnata agentsiya za prihodite

(Sprawa C-118/11)

(2011/C 145/21)

Język postępowania: bułgarski

Sąd krajowy

Administrativen sad — Varna

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: EON ASSET MANAGEMENT OOD

Strona pozwana: Direktor na Direktsiya „Obzhalvane i upravlenie na izpalnenieto” — Varna pri Tsentralno upravlenie na Natsionalnata agentsiya za prihodite

Pytania prejudycjalne

- 1) W jaki sposób należy interpretować warunek, o którym mowa w artykuł 168 dyrektywy 2006/112, ustanowiony przez sformułowanie „są wykorzystywane” oraz, odnośnie do powstania prawa do odliczenia podatku naliczonego, w którym momencie musi być spełniony ten warunek: czy już w okresie rozliczeniowym, w którym nastąpiło nabycie towaru lub usługi, czy może wystarczy, że zostanie spełniony w późniejszym okresie rozliczeniowym?
- 2) Czy w świetle artykułów 168 i 176 dyrektywy 2006/112 jest dopuszczalny taki przepis, jak artykuł 70 ust. 1 pkt 2 bułgarskiej ustawy o podatku od wartości dodanej, który zezwala od samego początku na wykluczenie z systemu odliczania naliczonego podatku VAT towarów i usług zdefiniowanych jako „przeznaczone dla celów nieodpłatnych transakcji albo dla celów działalności niezwiązanej z działalnością gospodarczą podatnika”?

- 3) W razie odpowiedzi twierdzącej na pytanie drugie, czy artykuł 176 dyrektywy 2006/112 należy interpretować w ten sposób, że państwo członkowskie, które zamierza skorzystać z przyznanej jemu możliwości wyłączenia prawa do odliczenia naliczonego podatku VAT w odniesieniu do określonych towarów i usług opiera się na kategorii wydatków zdefiniowanych w następujący sposób: towary lub usługi przeznaczone dla celów nieodpłatnych transakcji albo dla celów działalności niezwiązanej z działalnością gospodarczą podatnika, z wyłączeniem przypadków przewidzianych w art. 70 ust. 3 bułgarskiej ustawy o podatku od wartości dodanej, spełnia warunek wskazania kategorii dostatecznie zdefiniowanych towarów i usług, tzn. zdefiniowania ich według rodzaju?
- 4) W zależności od odpowiedzi udzielonej na pytanie trzecie: w jaki sposób należy rozumieć, w świetle artykułów 168 i 176 dyrektywy 2006/112, przeznaczenie (zastosowanie obecne względnie przyszłe) towarów lub usług nabytych przez podatnika: jako przesłankę powstania prawa do odliczenia naliczonego podatku VAT czy jako podstawę uzasadniająca korektę kwoty podatku podlegającego odliczeniu?
- 5) W przypadku gdy przeznaczenie (zastosowanie) należałoby uznać jako podstawę dokonania korekty kwoty podatku podlegającego odliczeniu, w jaki sposób należy interpretować artykuł 173 dyrektywy 2006/112: czy przewiduje on możliwość dokonania korekt w przypadkach, gdy towary lub usługi służą pierwotnie na potrzeby działalności niepodlegającej opodatkowaniu lub nie są w ogóle wykorzystywane po ich nabyciu, przy równoczesnym pozostawianiu do dyspozycji przedsiębiorstwa i przy ich włączeniu do podlegającej opodatkowaniu działalności podatnika w okresie po ich nabyciu?
- 6) W przypadku gdyby należało zinterpretować artykuł 173 dyrektywy 2006/112 w taki sposób, że przewidziana korekta stosuje się również do przypadków, kiedy towary lub usługi, po ich nabyciu, wykorzystuje się w pierw na potrzeby działalności niepodlegającej opodatkowaniu albo do przypadków, kiedy w ogóle nie są wykorzystywane, lecz zostały włączone do działalności podlegającej opodatkowaniu, czy należy uznać, że państwo członkowskie, zważywszy na ograniczenie na podstawie artykułu 70 ust. 1 pkt 2 bułgarskiej ustawy o podatku od wartości dodanej oraz na okoliczność, że zgodnie z artykułem 79 ust. 1 pkt 2 tej ustawy, możliwość dokonania korekt ogranicza się do przypadków, kiedy towary, których pierwotne przeznaczenie spełniało wymogi odliczenia podatku, są następnie wykorzystywane w sposób niespełniający już tych wymogów do odliczenia podatku, spełniło swój obowiązek zdefiniowania prawa ogółu podatników do odliczenia podatku naliczonego w sposób możliwie jak najbardziej niezawodny i słuszny?
- 7) W zależności od odpowiedzi udzielonych na powyższe pytania, czy należy uznać, że zgodnie z systemem ograniczenia prawa do odliczenia naliczonego podatku VAT oraz korekty kwoty podlegającego odliczeniu podatku VAT, wprowadzonym mocą bułgarskiej ustawy o podatku od wartości dodanej, w takich okolicznościach jak w postępowaniu przed sądem krajowym i w świetle artykułu 168

dyrektywy 2006/112 podatnik zarejestrowany dla celów podatku VAT jest uprawniony do odliczenia naliczonego podatku VAT w odniesieniu do towarów lub usług dostarczonych jemu przez innego podatnika w okresie, w którym zostały dostarczone i w którym podatek stał się wymagalny?

Skarga wniesiona w dniu 4 marca 2011 r. — Komisja Europejska przeciwko Republice Francuskiej

(Sprawa C-119/11)

(2011/C 145/22)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: F. Dintilhac i C. Soulay, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Francuska

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie, że stosując od dnia 1 stycznia 2007 r. stawkę podatku VAT w wysokości 2,10 % do dochodów uzyskanych w związku ze sprzedażą biletów wstępu na premierowe koncerty odbywające się w obiektach, w których w czasie spektaklu możliwa jest konsumpcja, Republika Francuska uchybiła zobowiązaniom, które ciążyą na niej na mocy art. 99 i 110 dyrektywy w sprawie podatku VAT (!);
- obciążenie Republiki Francuskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W niniejszej skardze Komisja zarzuca pozwanej stosowanie od dnia 1 stycznia 2007 r. stawki podatku VAT w wysokości 2,10 % do dochodów uzyskanych w związku ze sprzedażą biletów wstępu na premierowe koncerty odbywające się w obiektach, w których w czasie spektaklu możliwa jest konsumpcja, zamiast wcześniejszej obowiązującej stawki w wysokości 5,5 %.

Skarżąca podnosi, że na mocy art. 110 dyrektywy w sprawie podatku VAT, państwa członkowskie, które w dniu 1 stycznia 1991 r. stosowały stawki obniżone niższe niż minimalna stawka wynosząca 5 %, mogą utrzymać takie stawki obniżone. Jednakże artykuł ten nie zezwala państwom członkowskim na wprowadzenie nowych odstępstw lub rozszerzenie zakresu stosowania odstępstw istniejących w dniu 1 stycznia 1991 r., po uprzednim zawężeniu ich zakresu po tym dniu. Tymczasem ma to właśnie miejsce w niniejszym przypadku, gdyż pozwana

ograniczyła od dnia 1 stycznia 1997 r. zakres stosowania odstępstwa, które istniało w dniu 1 stycznia 1991 r. w odniesieniu do obniżonej stawki podatku VAT i wyraźnie wykluczyła możliwość zastosowania takiej obniżonej stawki do dochodów ze sprzedaży biletów na premiery „pozwalających wyłącznie na udział w koncertach odbywających się w obiektach, w których możliwa jest konsumpcja podczas spektaklu”. Rozszerzając zakres stosowania odstępstwa od dyrektywy, Republika Francuska naruszyła zatem jej cele.

(¹) Dyrektywa Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej (Dz.U. L 347, s. 1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Santa Maria Capua Vetere (Włochy) w dniu 7 marca 2011 r. — postępowanie karne przeciwko Yeboahowi Kwadwie

(Sprawa C-120/11)

(2011/C 145/23)

Język postępowania: włoski

Sąd krajowy

Tribunale di Santa Maria Capua Vetere

Strona w postępowaniu przed sądem krajowym

Yeboah Kwadwo

Pytanie prejudycjalne

Czy, w świetle zasad lojalnej współpracy, skuteczności dyrektyw, proporcjonalności i skuteczności środków przymusu mających na celu wykonanie powrotu nielegalnie przebywającego cudzoziemca, artykuły 2, 15 i 16 dyrektywy 2008/115/WE (¹) przeciwstawiają się możliwości objęcia sankcją karną i ukarania — karą dochodzącą do czterech lat, w przypadku niezastosowania się do pierwszego nakazu wydalenia oraz do 5 lat w przypadku naruszenia kolejnych nakazów wydanych przez Questore —nielegalnie przebywającego na terytorium kraju cudzoziemca, który jedynie nie zastosował się do decyzji w sprawie usunięcia z terytorium państwa i do nakazu wydalenia wydanych przez organ administracji?

(¹) Dz.U. L 348, s. 98.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Korkein hallinto oikeus (Finlandia) w dniu 9 marca 2011 r. — A Oy

(Sprawa C-123/11)

(2011/C 145/24)

Język postępowania: fiński

Sąd krajowy

Korkein hallinto oikeus

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Wnosząca odwołanie: A Oy

Druga strona postępowania: Veronsaajien oikeudenvallvontayksikkö, Valtiovarainministeriö

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 49 i 54 TFUE należy interpretować w ten sposób, że spółka przejmująca w ramach jej opodatkowania może odliczyć straty pochodzące z działalności połączonej z nią spółki mającej siedzibę w innym państwie członkowskim, która odbywała się na terytorium tego innego państwa przed dokonaniem połączenia, jeżeli spółka przejmująca nie utrzymuje w państwie siedziby spółki, która została połączona z żadnego zakładu pracy i zgodnie z przepisami krajowymi może tylko wtedy dokonać odliczenia strat poniesionych przez spółkę, która została połączona, jeżeli spółka ta jest rezydentem albo straty związane są ze znajdującym się w tym państwie zakładem pracy?
- 2) W razie udzielenia na pytanie pierwsze odpowiedzi twierdzącej: czy art. 49 i 54 TFUE mają znaczenie dla kwestii czy wysokość straty, która może zostać odliczona podlega ustaleniu w oparciu o przepisy podatkowe państwa siedziby spółki przejmującej czy też za straty, które mogą zostać odliczone należy uważać straty ustalone w państwie siedziby spółki, która została połączona w oparciu o przepisy tego państwa?

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Administrativen sad — Varna (Bułgaria) w dniu 14 marca 2011 r. — „Provadiinvest” OOD przeciwko Direktor na Direktsia „Obzhalvane i upravlenie na izpalnenieto”

(Sprawa C-129/11)

(2011/C 145/25)

Język postępowania: bułgarski

Sąd krajowy

Administrativen sad — Varna.

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: „Provadiinvest” OOD

Strona pozwana: Direktor na Direksia „Obzhalvane i upravlenie na izpalnenieto”

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 80 ust. 1 lit. b) dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. ⁽¹⁾ w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej (zwanej dalej „dyrektywą 2006/112”) należy interpretować w ten sposób, że w przypadku dostaw między osobami powiązаныmi, gdy świadczenie wzajemne jest niższe od wartości wolnorynkowej, podstawę opodatkowania stanowi wartość rynkowa czynności tylko wtedy, gdy dostawca lub nabywca nie ma prawa do odliczenia w całości podatku, który przypada na zakup lub wytworzenie towarów będących przedmiotem dostawy?
- 2) Czy art. 80 ust. 1 lit. a) i b) dyrektywy 2006/112 należy interpretować w ten sposób, że w przypadku gdy dostawca skorzystał z prawa do odliczenia w całości podatku od towarów i usług stanowiących przedmiot późniejszej dostawy między osobami powiązаныmi o wartości niższej od wartości wolnorynkowej, a to prawo do odliczenia nie zostało skorygowane na podstawie art. 173-177 dyrektywy i dostawa nie podlega zwolnieniu na podstawie art. 132, art. 135, art. 136, art. 371, art. 375, art. 376, art. 377, art. 378 ust. 2, art. 379 ust. 2 oraz art. 380-390 dyrektywy, państwo członkowskie nie może ustanowić środków przewidujących,

że podstawą opodatkowania jest wyłącznie wartość wolnorynkowa?

- 3) Czy art. 80 ust. 1 lit. a) i b) dyrektywy 2006/112 należy interpretować w ten sposób, że w przypadku gdy nabywca skorzystał z prawa do odliczenia w całości podatku od towarów i usług stanowiących przedmiot późniejszej dostawy między osobami powiązаныmi o wartości niższej od wartości wolnorynkowej, a to prawo do odliczenia nie zostało skorygowane na podstawie art. 173-177 dyrektywy, państwo członkowskie nie może ustanowić środków przewidujących, że podstawą opodatkowania jest wyłącznie wartość wolnorynkowa?
- 4) Czy w art. 80 ust. 1 dyrektywy 2006/112 są wyczerpująco wymienione przypadki, które określają przesłanki, w razie wystąpienia których państwo członkowskie może przyjąć środki, na podstawie których podstawę opodatkowania przy dostawach stanowi wartość wolnorynkowa czynności?
- 5) Czy krajowy przepis prawny taki jak w art. 27 ust. 3 pkt 1 Zakon za danak varhu dobavenata stoynost (ustawy o podatku VAT) jest dopuszczalny w innych okolicznościach niż wymienione w art. 80 ust. 1 lit. a), b) i c) dyrektywy 2006/112?
- 6) Czy w przypadku takim jak niniejszy przepis art. 80 ust. 1 lit. a) i b) dyrektywy 2006/112 ma bezpośrednią skuteczność i sąd krajowy może go bezpośrednio stosować?

⁽¹⁾ Dz.U. L 347, s. 1.

SĄD

Wyrok Sądu z dnia 24 marca 2011 r. — Viega przeciwko Komisji(Sprawa T-375/06) ⁽¹⁾

(Konkurencja — Porozumienia, decyzje i uzgodnione praktyki — Sektor złączy miedzianych i ze stopów miedzi — Decyzja stwierdzająca naruszenie art. 81 WE — Uczestnictwo w naruszeniu — Obowiązek uzasadnienia — Grzywny — Obrót właściwy — Okoliczności łagodzące)

(2011/C 145/26)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Viega GmbH & Co. KG (Attendorn, Niemcy) (przedstawiciele: początkowo J. Burrichter, T. Mäger i F. Bulst, następnie J. Burrichter, T. Mäger i M. Röhrig, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: A. Nijenhuis i V. Bottka, pełnomocnicy, wspierani przez A. Böhlkego, adwokata)

Przedmiot

Wniosek o stwierdzenie częściowej nieważności decyzji Komisji C(2006) 4180 z dnia 20 września 2006 r. dotyczącej postępowania na mocy art. 81 [WE] i art. 53 porozumienia EOG (Sprawa COMP/F-1/38.121 — Złącza), oraz, tytułem żądania ewentualnego, wniosek o obniżenie kwoty grzywny nałożonej na skarżące w tej decyzji.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Viega GmbH & Co. KG zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 42 z 24.2.2007

Wyrok Sądu z dnia 24 marca 2011 r. — Legris Industries przeciwko Komisji(Sprawa T-376/06) ⁽¹⁾

(Konkurencja — Porozumienia, decyzje i uzgodnione praktyki — Sektor złączy miedzianych i ze stopów miedzi — Decyzja stwierdzająca naruszenie art. 81 WE — Możliwość przypisania zachowania noszącego znamiona naruszenia)

(2011/C 145/27)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Legris Industries SA (Rennes, Francja) (przedstawiciele: początkowo A. Wachsmann i C. Pommiès, następnie A. Wachsmann i A. Carré, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: V. Bottka i A. Nijenhuis, pełnomocnicy, wspierani przez adwokata N. Coutrelis)

Przedmiot

Wniosek o stwierdzenie częściowej nieważności decyzji Komisji C(2006) 4180 z dnia 20 września 2006 r. dotyczącej postępowania na mocy art. 81 [WE] i art. 53 porozumienia EOG (Sprawa COMP/F-1/38.121 — Złącza).

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Legris Industries SA zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 42 z 24.2.2007

Wyrok Sądu z dnia 24 marca 2011 r. — Comap przeciwko Komisji(Sprawa T-377/06) ⁽¹⁾

(Konkurencja — Porozumienia, decyzje i uzgodnione praktyki — Sektor złączy miedzianych i ze stopów miedzi — Decyzja stwierdzająca naruszenie art. 81 WE — Czas trwania udziału w naruszeniu — Grzywny — Ustalenie kwoty wyjściowej grzywny — Proporcjonalność)

(2011/C 145/28)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Comap SA (Paryż, Francja) (przedstawiciele: początkowo A. Wachsmann oraz C. Pommiès, następnie A. Wachsmann oraz D. Nourissier, a w końcu A. Wachsmann oraz S. de Guigné, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: A. Nijenhuis oraz V. Bottka, pełnomocnicy, wspierani przez adwokata N. Coutrelis)

Przedmiot

Wniosek o stwierdzenie częściowej nieważności decyzji Komisji C(2006) 4180 z dnia 20 września 2006 r. dotyczącej postępowania na mocy art. 81 [WE] i art. 53 porozumienia EOG (sprawa COMP/F-1/38.121 — Złącza) oraz wniosek o obniżenie kwoty grzywny nałożonej w tej decyzji na skarżącą.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Comap SA zostaje obciążona kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 42 z 24.2.2007

Wyrok Sądu z dnia 24 marca 2011 r. — IMI i in. przeciwko Komisji

(Sprawa T-378/06) (¹)

(Konkurencja — Porozumienia, decyzje i uzgodnione praktyki — Sektor złączy miedzianych i ze stopów miedzi — Decyzja stwierdzająca naruszenie art. 81 WE — Grzywny — Obrót właściwy — Komunikat w sprawie współpracy — Wytoczne w sprawie metody ustalania grzywnien — Równość traktowania)

(2011/C 145/29)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: IMI plc (Birmingham, Zjednoczone Królestwo); IMI Kynoch Ltd (Birmingham); Yorkshire Fittings Ltd (Leeds, Zjednoczone Królestwo); VSH Italia Srl (Bregnano, Włochy); Comap SA, dawniej Aquatis France SAS (La Chapelle-St-Mesmin, Francja) i Simplex Armaturen + Fittings GmbH & Co. KG (Argenbühl — Eisenharz, Niemcy) (przedstawiciele: M. Struys i D. Arts, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciel: A. Nijenhuis i V. Bottka, pełnomocnicy, wspierani przez S. Kinsellę, solicitora i K. Nordlander, adwokata)

Przedmiot

Wniosek o stwierdzenie częściowej nieważności decyzji Komisji C(2006) 4180 z dnia 20 września 2006 r. dotyczącej postępowania na mocy art. 81 [WE] i art. 53 porozumienia EOG (Sprawa COMP/F-1/38.121 — Złącza), oraz, tytułem żądania ewentualnego, wniosek o obniżenie kwoty grzywny nałożonej na skarżące w tej decyzji.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) IMI plc, IMI Kynoch Ltd, Yorkshire Fittings Ltd, VSH Italia Srl, Comap SA i Simplex Armaturen + Fittings GmbH & Co. KG zostają obciążone kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 20 z 27.1.2007

Wyrok Sądu z dnia 24 marca 2011 r. — Kaimer i in. przeciwko Komisji

(Sprawa T-379/06) (¹)

(Konkurencja — Porozumienia, decyzje i uzgodnione praktyki — Sektor złączy miedzianych i ze stopów miedzi — Decyzja stwierdzająca naruszenie art. 81 WE — Prawo do obrony — Uczestnictwo w naruszeniu — Czas trwania naruszenia — Grzywny — Okoliczności łagodzące — Proporcjonalność — Równość traktowania)

(2011/C 145/30)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Kaimer GmbH & Co. Holding KG (Essen, Niemcy); Sanha Kaimer GmbH & Co. KG (Essen) i Sanha Italia Srl (Mediolan, Włochy) (przedstawiciel: J. Brück, adwokat)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: A. Nijenhuis i V. Bottka, pełnomocnicy, wspierani przez A. Böhlkego, adwokata)

Przedmiot

Wniosek o stwierdzenie częściowej nieważności decyzji Komisji C(2006) 4180 z dnia 20 września 2006 r. dotyczącej postępowania na mocy art. 81 [WE] i art. 53 porozumienia EOG (Sprawa COMP/F-1/38.121 — Złącza), oraz, tytułem żądania ewentualnego, wniosek o obniżenie kwoty grzywny nałożonej na skarżące w tej decyzji.

Sentencja

- 1) Stwierdza się nieważność art. 1 decyzji Komisji C(2006) 4180 z dnia 20 września 2006 r. dotyczącej postępowania na mocy art. 81 [WE] i art. 53 porozumienia EOG (Sprawa COMP/F-1/38.121 — Złącza) w zakresie, w jakim dotyczy on okresu od dnia 30 lipca 1996 r. do dnia 31 lipca 1997 r. ze względu na uczestnictwo Kaimer GmbH & Co. Holding KG i Sanha Kaimer GmbH & Co. KG oraz okresu od dnia 1 stycznia 1998 r. do dnia 14 lipca 1999 r. ze względu na uczestnictwo Sanha Italia Srl.

- 2) Grzywna nałożona na Kaimer zostaje ustalona na kwotę 7,15 mln EUR, w ramach której to kwoty odpowiedzialność za zapłatę 7,15 mln EUR jest dzielona solidarnie z Sanha Kaimer, a za zapłatę 6,325 mln EUR — z Sanha Italia.
- 3) W pozostałym zakresie skarga zostaje oddalona.
- 4) Kaimer, Sanha Kaimer i Sanha Italia pokrywają własne koszty oraz 50 % kosztów poniesionych przez Komisję Europejską.
- 5) Komisja pokrywa 50 % poniesionych przez siebie kosztów.

(¹) Dz.U. C 42 z 24.2.2007

Wyrok Sądu z dnia 24 marca 2011 r. — FRA.BO przeciwko Komisji

(Sprawa T-381/06) (¹)

(Konkurencja — Porozumienia, decyzje i uzgodnione praktyki — Sektor złączy miedzianych i ze stopów miedzi — Decyzja stwierdzająca naruszenie art. 81 WE — Grzywny — Komunikat w sprawie współpracy — Wytyczne w sprawie metody ustalania grzywien — Okoliczności łagodzące — Zwolnienie z grzywny — Uzasadnione oczekiwania — Równość traktowania)

(2011/C 145/31)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: FRA.BO SpA (Bordolano, Włochy) (przedstawiciele: początkowo R. Celli, solicitor i F. Distefano, adwokat, następnie F. Distefano)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: A. Nijenhuis i V. Bottka, pełnomocnicy, wspierani przez S. Kinsellę, solicitor i K. Nordlander, adwokata)

Przedmiot

Wniosek o stwierdzenie częściowej nieważności decyzji Komisji C(2006) 4180 z dnia 20 września 2006 r. dotyczącej postępowania na mocy art. 81 [WE] i art. 53 porozumienia EOG (Sprawa COMP/F-1/38.121 — Złącza), oraz, tytułem żądania ewentualnego, wniosek o obniżenie kwoty grzywny nałożonej na skarżące w tej decyzji.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) FRA.BO SpA zostaje obciążona kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 42 z 24.2.2007

Wyrok Sądu z dnia 24 marca 2011 r. — Tomkins przeciwko Komisji

(Sprawa T-382/06) (¹)

(Konkurencja — Porozumienia, decyzje i uzgodnione praktyki — Sektor złączy miedzianych i ze stopów miedzi — Decyzja stwierdzająca naruszenie art. 81 WE — Możliwość przypisania zachowania noszącego znamiona naruszenia — Czas trwania naruszenia)

(2011/C 145/32)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Tomkins plc (Londyn, Zjednoczone Królestwo) (przedstawiciele: T. Soames, S. Jordan, solicitors, i J. Joshua, barrister)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: A. Nijenhuis i V. Bottka, pełnomocnicy, wspieranie przez S. Kinsellę oraz K. Daly'ego, solicitors)

Przedmiot

Wniosek o stwierdzenie częściowej nieważności decyzji Komisji C(2006) 4180 z dnia 20 września 2006 r. dotyczącej postępowania na mocy art. 81 [WE] i art. 53 porozumienia EOG (sprawa COMP/F-1/38.121 — Złącza), oraz, tytułem żądania ewentualnego, wniosek o obniżenie kwoty grzywny nałożonej na skarżącą w tej decyzji

Sentencja

- 1) Stwierdza się nieważność art. 1 decyzji Komisji C(2006) 4180 z dnia 20 września 2006 r. dotyczącej postępowania na mocy art. 81 [WE] i art. 53 porozumienia EOG (sprawa COMP/F-1/38.121 — Złącza) w zakresie, w jakim dotyczy on okresu od dnia 31 grudnia 1988 r. do dnia 29 października 1993 r. oraz spółki Tomkins plc.
- 2) Kwota grzywny nałożonej na Tomkins w art. 2 lit. h) decyzji C(2006) 4180 zostaje ustalona na 4,25 mln EUR, w ramach której to kwoty odpowiedzialność za zapłatę 3,4 mln EUR jest dzielona solidarnie z Pegler Ltd.
- 3) W pozostałym zakresie skarga zostaje oddalona.
- 4) Każda ze stron pokrywa własne koszty.

(¹) Dz.U. C 42 z 24.2.2007

Wyrok Sądu z dnia 24 marca 2011 r. — IBP i International Building Products France przeciwko Komisji(Sprawa T-384/06) ⁽¹⁾

(Konkurencja — Porozumienia, decyzje i uzgodnione praktyki — Sektor złączy miedzianych i ze stopów miedzi — Decyzja stwierdzająca naruszenie art. 81 WE — Czas trwania naruszenia — Grzywny — Okoliczności obciążające)

(2011/C 145/33)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: IBP Ltd (Tipton, Zjednoczone Królestwo); oraz International Building Products France SA (Sartrouville, Francja) (przedstawiciele: M. Clough, QC, i A. Aldred, solicitor)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: F. Castillo de la Torre i V. Bottka, pełnomocnicy)

Przedmiot

Wniosek o stwierdzenie częściowej nieważności decyzji Komisji C(2006) 4180 z dnia 20 września 2006 r. dotyczącej postępowania na mocy art. 81 [WE] i art. 53 porozumienia EOG (sprawa COMP/F-1/38.121 — Złącza), oraz, tytułem ewentualnym, wniosek o obniżenie kwoty grzywny nałożonej na skarżące w tej decyzji.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) IBP Ltd i International Building Products France SA pokrywają swoje własne koszty i 80 % kosztów poniesionych przez Komisję Europejską. Pokrywają one również swoje własne koszty i koszty poniesione przez Komisję w związku z postępowaniem w przedmiocie środka tymczasowego.
- 3) Komisja pokrywa 20 % poniesionych przez siebie kosztów.

⁽¹⁾ Dz.U. C 20 z 27.1.2007

Wyrok Sądu z dnia 24 marca 2011 r. — Aalberts Industries i in. przeciwko Komisji(Sprawa T-385/06) ⁽¹⁾

(Konkurencja — Porozumienia, decyzje i uzgodnione praktyki — Sektor złączy miedzianych i ze stopów miedzi — Decyzja stwierdzająca naruszenie art. 81 WE — Jednolite i ciągle naruszenie — Uczestnictwo w naruszeniu)

(2011/C 145/34)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Aalberts Industries NV (Utrecht, Niderlandy); Comap SA, dawniej Aquatis France SAS (La Chapelle-St-Mesmin, Francja) i Simplex Armaturen + Fittings GmbH & Co. KG (Argenbühl — Eisenharz, Niemcy) (przedstawiciele: R. Wesseling i M. van der Woude, następnie R. Wesseling, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: A. Nijenhuis i V. Bottka, pełnomocnicy)

Przedmiot

Wniosek o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C(2006) 4180 z dnia 20 września 2006 r. dotyczącej postępowania na mocy art. 81 [WE] i art. 53 porozumienia EOG (sprawa COMP/F-1/38.121 — Złącza) oraz, tytułem ewentualnym, wniosek o obniżenie kwoty grzywny nałożonej na skarżące w tej decyzji.

Sentencja

- 1) Stwierdza się nieważność art. 1 decyzji Komisji C(2006) 4180 z dnia 20 września 2006 r. dotyczącej postępowania na mocy art. 81 [WE] i art. 53 porozumienia EOG (sprawa COMP/F-1/38.121 — Złącza) w zakresie, w jakim stanowi on, że Aalberts Industries NV, Comap SA, dawniej Aquatis France SAS i Simplex Armaturen + Fittings GmbH & Co. KG uczestniczyły w naruszeniu w okresie od dnia 25 czerwca 2003 r. do dnia 1 kwietnia 2004 r.
- 2) Stwierdza się nieważność art. 2 lit. a) i b) pkt 2 decyzji C(2006) 4180.
- 3) Komisja Europejska zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 20 z 27.1.2007.

Wyrok Sądu z dnia 24 marca 2011 r. — Pegler przeciwko Komisji(Sprawa T-386/06) ⁽¹⁾

(Konkurencja — Porozumienia, decyzje i uzgodnione praktyki — Sektor złączy miedzianych i ze stopów miedzi — Decyzja stwierdzająca naruszenie art. 81 WE — Możliwość przypisania zachowania noszącego znamiona naruszenia — Grzywny — Skutek odstrasżający)

(2011/C 145/35)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Pegler Ltd (Doncaster, Zjednoczone Królestwo) (przedstawiciele: R. Thompson, QC, i A. Collinson, solicitor)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: A. Nijenhuis i V. Bottka, pełnomocnicy, wspierani przez S. Kinsellę i K. Dalyego, solicitors)

Przedmiot

Wniosek o stwierdzenie częściowej nieważności decyzji Komisji C(2006) 4180 z dnia 20 września 2006 r. dotyczącej postępowania na mocy art. 81 [WE] i art. 53 porozumienia EOG (sprawa COMP/F-1/38.121 — Złącza) oraz, tytułem ewentualnym, wniosek o obniżenie kwoty grzywny nałożonej na skarżącą w tej decyzji.

Sentencja

- 1) Stwierdza się nieważność art. 1 decyzji Komisji C(2006) 4180 z dnia 20 września 2006 r. dotyczącej postępowania na mocy art. 81 [WE] i art. 53 porozumienia EOG (sprawa COMP/F-1/38.121 — Złącza) w zakresie, w jakim wspomniany artykuł stanowi, że Pegler Ltd uczestniczyła w naruszeniu w okresie od dnia 31 grudnia 1988 r. do dnia 29 października 1993 r.
- 2) Wysokość grzywny nałożonej w art. 2 lit. h) decyzji C(2006) 4180, za której zapłatę solidarnie ponosi odpowiedzialność Pegler Ltd, ustala się na kwotę 3,4 mln EUR.
- 3) W pozostałym zakresie skarga zostaje oddalona.
- 4) Każda ze stron pokrywa własne koszty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 20 z 27.1.2007

Wyrok Sądu z dnia 31 marca 2011 r. — Grecja przeciwko Komisji(Sprawa T-214/07) ⁽¹⁾

(EFOGR — Sekcja Gwarancji — Wydatki wyłączone z finansowania wspólnotowego — Rośliny uprawne — Szczególne działania w odniesieniu do niektórych produktów rolnych na rzecz mniejszych wysp Morza Egejskiego)

(2011/C 145/36)

Język postępowania: grecki

Strony

Strona skarżąca: Republika Grecka (przedstawiciele: V. Kontolaimos i I. Chalkias, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: H. Tserepa-Lacombe, pełnomocnik, wspierany przez adwokata N. Korogiannakis)

Przedmiot

Żądanie stwierdzenia nieważności decyzji Komisji 2007/243/WE z dnia 18 kwietnia 2007 r. wyłączającej z finansowania wspólnotowego niektóre wydatki poniesione przez państwa członkowskie z tytułu Sekcji Gwarancji Europejskiego Funduszu Orientacji i Gwarancji Rolnej (EFOGR) (Dz.U. L 106, s. 55).

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Republika Grecka zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 199 z 25.8.2007.

Wyrok Sądu z dnia 31 marca 2011 r. — Włochy przeciwko EKES(Sprawa T-117/08) ⁽¹⁾

(System językowy — Ogłoszenie o naborze na stanowisko sekretarza generalnego EKES — Publikacja w trzech językach urzędowych — Informacja dotycząca ogłoszenia o naborze na stanowisko — Publikacja we wszystkich językach urzędowych — Skarga o stwierdzenie nieważności — Dopuszczalność — Artykuły 12 WE i 290 WE — Artykuł 12 WZIP — Rozporządzenie nr 1)

(2011/C 145/37)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Republika Włoska (przedstawiciele: R. Adam, pełnomocnik, wspierany przez P. Gentilego, avvocato dello Stato)

Strona pozwana: Europejski Komitet Ekonomiczno-Społeczny (EKES) (przedstawiciele: początkowo M. Bermejo Garde, a następnie M. Arsène, pełnomocnicy, wspierani przez adwokata A. Dal Ferrę)

Interwenient popierający stronę skarżącą: Królestwo Hiszpanii (przedstawiciel: F. Díez Moreno, pełnomocnik)

Przedmiot

Żądanie stwierdzenia nieważności, po pierwsze, ogłoszenia nr 73/07 o naborze na stanowisko sekretarza generalnego w sekretariacie EKES, opublikowanego w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej z dnia 28 grudnia 2007 r. w wersji angielskiej, francuskiej i niemieckiej (Dz.U. C 316 A, s. 1), a po drugie, sprostowania do tego ogłoszenia o naborze na stanowisko, opublikowanego w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej z dnia 30 stycznia 2008 r. w wersji angielskiej, francuskiej i niemieckiej (Dz.U. C 25 A, s. 19).

Sentencja

- 1) Stwierdza się nieważność ogłoszenia nr 73/07 o naborze na stanowisko sekretarza generalnego w sekretariacie Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego (EKES), opublikowanego w dniu 28 grudnia 2007 r., w brzmieniu po sprostowaniu z dnia 30 stycznia 2008 r.
- 2) Każda ze stron pokrywa własne koszty.

(¹) Dz.U. C 116 z 9.5.2008.

Wyrok Sądu z dnia 24 marca 2011 r. — Freistaat Sachsen i in. przeciwko Komisji

(Sprawy połączone T-443/08 i T-455/08) (¹)

(Pomoc państwa — Pomoc na rzecz portu lotniczego Lipsk/Halle — Finansowanie inwestycji związanych z budową nowego południowego pasa startowego — Decyzja uznająca pomoc za zgodną ze wspólnym rynkiem — Skarga o stwierdzenie nieważności — Brak interesu prawnego — Niedopuszczalność — Pojęcie przedsiębiorstwa — Pojęcie działalności gospodarczej — Infrastruktura lotniskowa)

(2011/C 145/38)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Freistaat Sachsen (Niemcy) i Land Sachsen-Anhalt (Niemcy) (przedstawiciel: U. Soltész, adwokat) (sprawa T-443/08); Mitteldeutsche Flughafen AG (Lipsk, Niemcy) i Flughafen Leipzig-Halle GmbH (Lipsk) (przedstawiciel: M. Núñez-Müller, adwokat) (sprawa T-455/08)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: K. Gross, B. Martenczuk i E. Righini, pełnomocnicy)

Interwenientci popierający stronę skarżącą: Republika Federalna Niemiec (przedstawiciele: M. Lumma i B. Klein, pełnomocnicy);

i Arbeitsgemeinschaft Deutscher Verkehrsflughäfen eV (ADV) (przedstawiciel: L. Giesberts, adwokat)

Przedmiot

Żądanie stwierdzenia nieważności części decyzji Komisji 2008/948/WE z dnia 23 lipca 2008 r. w sprawie środków przyjętych przez Niemcy na rzecz firmy DHL i portu lotniczego Lipsk/Halle (Dz.U. L 346, s. 1).

Sentencja

- 1) Sprawy T-443/08 i T-455/08 zostają połączone w celu wydania wyroku.
- 2) Skarga w sprawie T-443/08 zostaje odrzucona jako niedopuszczalna.
- 3) Stwierdza się nieważność art. 1 decyzji Komisji 2008/948/WE z dnia 23 lipca 2008 r. w sprawie środków przyjętych przez Niemcy na rzecz firmy DHL i portu lotniczego Lipsk/Halle w zakresie, w jakim ustalono w nim na kwotę 350 mln EUR wysokość pomocy państwa, jaką Republika Federalna Niemiec zamierza przyznać na rzecz portu lotniczego Lipsk/Halle w celu budowy nowego południowego pasa startowego i związanej z nim infrastruktury lotniskowej.
- 4) W pozostałym zakresie skarga w sprawie T-455/08 zostaje oddalona.
- 5) Freistaat Sachsen i Land Sachsen-Anhalt zostają obciążone własnymi kosztami postępowania oraz kosztami poniesionymi przez Komisję w sprawie T-443/08.
- 6) Mitteldeutsche Flughafen AG i Flughafen Leipzig-Halle GmbH zostają obciążone własnymi kosztami.
- 7) Komisja zostaje obciążona własnymi kosztami poniesionymi w sprawie T-455/08.
- 8) Republika Federalna Niemiec i Arbeitsgemeinschaft Deutscher Verkehrsflughäfen eV (ADV) ponoszą własne koszty w sprawach T-443/08 i T-455/08.

(¹) Dz.U. C 237 z 20.12.2008.

Wyrok Sądu z dnia 29 marca 2011 r. — Portugalia przeciwko Komisji

(Sprawa T-33/09) (¹)

(Niewykonanie wyroku Trybunału stwierdzającego uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Okresowa kara pieniężna — Żądanie zapłaty — Uchylenie spornych przepisów)

(2011/C 145/39)

Język postępowania: portugalski

Strony

Strona skarżąca: Republika Portugalska (przedstawiciele: L. Inez Fernandes i J. A. de Oliveira, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: M. Konstantinidis, P. Guerra e Andrade i P. Costa de Oliveira, pełnomocnicy)

Przedmiot

Wniosek o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C(2008) 7419 wersja ostateczna z dnia 25 listopada 2008 r. zawierającej żądanie zapłaty okresowej kary pieniężnej należnej na mocy wyroku Trybunału z dnia 10 stycznia 2008 r. w sprawie C-70/06 Komisja przeciwko Portugalii, Zb.Orz. s. I 1.

Sentencja

- 1) *Stwierdza się nieważność decyzji Komisji C(2008) 7419 wersja ostateczna z dnia 25 listopada 2008 r.*
- 2) *Komisja zostaje obciążona kosztami postępowania.*

(¹) Dz.U. C 82 z 4.4.2009.

Wyrok Sądu z dnia 24 marca 2011 r. — XXXLutz Marken przeciwko OHIM — Natura Selection (Linea Natura Natur hat immer Stil)

(Sprawa T-54/09) (¹)

(Wspólnotowy znak towarowy — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie graficznego wspólnotowego znaku towarowego Linea Natura Natur hat immer Stil — Wcześniejszy graficzny wspólnotowy znak towarowy natura selection — Względna podstawa odmowy rejestracji — Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd — Podobieństwo oznaczeń — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 40/94 (obecnie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009))

(2011/C 145/40)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: XXXLutz Marken GmbH (Wels, Austria) (przedstawiciel: adwokat H. Pannen)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (przedstawiciel: S. Schöffner, pełnomocnik)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą OHIM była również, interwenient przed Sądem: Natura Selection, SL (Barcelona, Hiszpania) (przedstawiciel: adwokat E. Sugrañes Coca)

Przedmiot

Skarga na decyzję Drugiej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 28 listopada 2008 r. (sprawa R 1787/2007-2) dotyczącą postępowania w sprawie sprzeciwu między Natura Selection, SL et XXXLutz Marken GmbH.

Sentencja

- 1) *Skarga zostaje oddalona*
- 2) *XXXLutz Marken GmbH zostaje obciążona kosztami postępowania.*

(¹) Dz.U. C 90 z 18.4.2009.

Wyrok Sądu z dnia 24 marca 2011 r. — Dover przeciwko Parlamentowi

(Sprawa T-149/09) (¹)

(Przepisy dotyczące zwrotu kosztów oraz diet posłów do Parlamentu Europejskiego — Kontrola korzystania z diet — Parlamentarna dieta asystencka — Zaświadczenie o wydatkach — Windykacja kwot nienależycie wypłaconych)

(2011/C 145/41)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Densmore Ronald Dover (Borehamwood, Hertfordshire, Zjednoczone Królestwo) (przedstawiciele: D. Vaughan, QC, M. Lester, barrister, M. French, solicitor)

Strona pozwana: Parlament Europejski (przedstawiciele: H. Krück, D. Moore i M. Windisch, pełnomocnicy)

Przedmiot

Wniosek o stwierdzenie nieważności decyzji D(2009) 4639 sekretarza generalnego Parlamentu Europejskiego z dnia 29 stycznia 2009 r. w przedmiocie windykacji kwot wypłaconych skarżącemu z tytułu diet parlamentarnych

Sentencja

- 1) *Stwierdza się nieważność decyzji D(2009) 4639 sekretarza generalnego Parlamentu Europejskiego z dnia 29 stycznia 2009 r. w zakresie dotyczącym zwrotu kwoty 193 001 funtów.*
- 2) *W pozostałym zakresie skarga zostaje oddalona*

3) *Parlament i Densmore Ronald Dover* pokryją każdy własne koszty postępowania.

(¹) Dz.U. C 141 z 20.6.2009.

Wyrok Sądu z dnia 24 marca 2011 r. — Grecja przeciwko Komisji

(Sprawa T-184/09) (¹)

(EFOGR — Sekcja Gwarancji — Wydatki wyłączone z finansowania wspólnotowego — Wspólna organizacja rynków w sektorze cukru — Artykuł 8 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 1663/95 i art. 11 ust. 1 i 2 rozporządzenia (WE) nr 885/2006 — Ocena ryzyka poniesienia szkody przez EFOGR — Zasada proporcjonalności)

(2011/C 145/42)

Język postępowania: grecki

Strony

Strona skarżąca: Republika Grecka (przedstawiciele: V. Kontolaimos, E. Leftheriotou i V. Karra, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: F. Jimeno Fernández i A. Markoulli, pełnomocnicy)

Przedmiot

Żądanie stwierdzenia nieważności decyzji Komisji 2009/253/WE z dnia 19 marca 2009 r. wyłączającej z finansowania wspólnotowego niektóre wydatki poniesione przez państwa członkowskie z tytułu Sekcji Gwarancji Europejskiego Funduszu Orientacji i Gwarancji Rolnej (EFOGR) oraz Europejskiego Funduszu Rolniczego Gwarancji (EFRG) (Dz.U. L 75, s. 15), w zakresie w jakim decyzja ta wyłącza niektóre wydatki poniesione przez Republikę Grecką w ramach wspólnej organizacji rynków w sektorze cukru.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Republika Grecka zostaje obciążona kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 193 z 15.8.2009.

Wyrok Sądu z dnia 24 marca 2011 r. — Cybergun przeciwko OHIM — Umarex Sportwaffen (AK 47)

(Sprawa T-419/09) (¹)

(Wspólnotowy znak towarowy — Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do znaku — Słowny wspólnotowy znak towarowy AK 47 — Bezwzględna podstawa odmowy rejestracji — Charakter opisowy — Artykuł 7 ust. 1 lit. c) i art. 52 ust. 1 lit. a) rozporządzenia (WE) nr 207/2009)

(2011/C 145/43)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Cybergun SA (Bondoufle, Francja) (przedstawiciel: adwokat S. Guyot)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (przedstawiciel: G. Schneider, pełnomocnik)

Stronę postępowania przed Izbą Odwoławczą OHIM była również, interwenient przed Sądem: Umarex Sportwaffen GmbH & Co. KG (Arnsberg, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat M.H. Hoffmann)

Przedmiot

Skarga na decyzję Pierwszej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 5 sierpnia 2009 r. (sprawa R 1101/2007-1) dotyczącą postępowania w sprawie unieważnienia prawa do znaku między Umarex Sportwaffen GmbH & Co. KG a Cybergun SA.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona
- 2) Cybergun SA zostaje obciążona kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 312 z 19.12.2009.

Wyrok Sądu z dnia 24 marca 2011 r. — Cybergun przeciwko OHIM — Umarex Sportwaffen (AK 47)

(Sprawa T-503/09) (¹)

(Wspólnotowy znak towarowy — Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do znaku — Słowny wspólnotowy znak towarowy AK 47 — Bezwzględna podstawa odmowy rejestracji — Charakter opisowy — Artykuł 7 ust. 1 lit. c) i art. 52 ust. 1 lit. a) rozporządzenia (WE) nr 207/2009)

(2011/C 145/44)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Cybergun SA (Bondoufle, Francja) (przedstawiciel: adwokat S. Guyot)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (przedstawiciel: G. Schneider, pełnomocnik)

Stronę postępowania przed Izbą Odwoławczą OHIM była również, interwenient przed Sądem: Umarex Sportwaffen GmbH & Co. KG (Arnsberg, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat M.H. Hoffmann)

Przedmiot

Skarga na decyzję Pierwszej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 8 października 2009 r. (sprawa R 645/2008-1) dotyczącą postępowania w sprawie unieważnienia prawa do znaku między Umarex Sportwaffen GmbH & Co. KG a Cybergun SA.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona
- 2) Cybergun SA zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 51 z 27.2.2010.

Wyrok Sądu z dnia 24 marca 2011 r. — CheckMobile przeciwko OHIM (carcheck)

(Sprawa T-14/10) ⁽¹⁾

(Wspólnotowy znak towarowy — Zgłoszenie słownego wspólnotowego znaku towarowego carcheck — Bezwzględna podstawa odmowy rejestracji — Charakter opisowy — Artykuł 7 ust. 1 lit. c) rozporządzenia (WE) nr 207/2009)

(2011/C 145/45)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: CheckMobile GmbH — The Process Solution Company (Hamburg, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat K. Lodigkeit)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (przedstawiciel: G. Schneider, pełnomocnik)

Przedmiot

Skarga na decyzję Czwartej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 18 listopada 2009 r. (sprawa R 595/2009-4) dotyczącą rejestracji oznaczenia słownego carcheck jako wspólnotowego znaku towarowego.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) CheckMobile GmbH — The Process Solution Company zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 80 z 27.3.2010.

Postanowienie Sądu z dnia 21 marca 2011 r. — Milux przeciwko OHIM (REFLUXCONTROL i in.)

(Sprawy T-139/10, od T-280/10 do T-285/10 i od T-349/10 do T-352/10) ⁽¹⁾

(Wspólnotowy znak towarowy — Reprezentowanie przez adwokata niebędącego osobą trzecią — Niedopuszczalność)

(2011/C 145/46)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Milux Holding SA (Luksemburg, Luksemburg) (przedstawiciel: adwokat J. Bojs)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (przedstawiciel: S. Schäffner, pełnomocnik)

Przedmiot

Skargi na decyzje Czwartej Izby Odwoławczej OHIM: z dnia 13 stycznia 2010 r. (sprawa R 1134/2009-4) dotyczącą rejestracji oznaczenia słownego REFLUXCONTROL jako wspólnotowego znaku towarowego (sprawa T-139/10), z dnia 29 kwietnia 2010 r. (sprawa R 1432/2009-4) dotyczącą rejestracji oznaczenia słownego ANEURYSMCONTROL jako wspólnotowego znaku towarowego (sprawa T-280/10), z dnia 29 kwietnia 2010 r. (sprawa R 1433/2009-4) dotyczącą rejestracji oznaczenia słownego APPETITECONTROL jako wspólnotowego znaku towarowego (sprawa T-281/10), z dnia 8 czerwca 2010 r. (sprawa R 1434/2009-4) dotyczącą rejestracji oznaczenia słownego STOMACONTROL jako wspólnotowego znaku towarowego (sprawa T-282/10), z dnia 17 czerwca 2010 r. (sprawa R 1435/2009-4) dotyczącą rejestracji oznaczenia słownego BMICONTROL jako wspólnotowego znaku towarowego (sprawa T-283/10), z dnia 3 czerwca 2010 r. (sprawa R 1438/2009-4) dotyczącą rejestracji oznaczenia słownego IMPLANTCONTROL jako wspólnotowego znaku towarowego (sprawa T-284/10), z dnia 29 kwietnia 2010 r. (sprawa R 1444/2009-4) dotyczącą rejestracji oznaczenia słownego CHEMOCONTROL jako wspólnotowego znaku towarowego (sprawa T-285/10), z dnia 29 czerwca 2010 r. (sprawa R 1436/2009-4) dotyczącą rejestracji oznaczenia słownego OVUMCONTROL jako wspólnotowego znaku towarowego (sprawa T-349/10), z dnia 2 lipca 2010 r. (sprawa R 1437/2009-4) dotyczącą rejestracji oznaczenia słownego HEARTCONTROL jako wspólnotowego znaku towarowego (sprawa T-350/10), z dnia 28 lipca 2010 r. (sprawa R 1439/2009-4) dotyczącą rejestracji oznaczenia słownego VESICACONTROL jako wspólnotowego znaku towarowego (sprawa T-351/10), z dnia 28 lipca 2010 r. (sprawa R 1443/2009-4) dotyczącą rejestracji oznaczenia słownego RECTALCONTROL jako wspólnotowego znaku towarowego (sprawa T-352/10).

Sentencja

- 1) Sprawy T-139/10, od T-280/10 do T-285/10 i od T-349/10 do T-352/10 zostają połączone w celu wydania postanowienia.

- 2) Skargi zostają odrzucone jako niedopuszczalne.
- 3) Milux Holding SA zostaje obciążona kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 148 z 5.6.2010.

Postanowienie Sądu z dnia 21 marca 2011 r. — Milux przeciwko OHIM (FERTILITYINVIVO)

(Sprawa T-175/10) (¹)

(Wspólnotowy znak towarowy — Reprezentowanie przez adwokata niebędącego osobą trzecią — Niedopuszczalność)

(2011/C 145/47)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Milux Holding SA (Luksemburg, Luksemburg) (przedstawiciel: adwokat J. Bojs)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (przedstawiciel: P. Geroulakos, pełnomocnik)

Przedmiot

Skarga na decyzję Czwartej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 2 lutego 2010 r. (sprawa R 1116/2009-4) dotyczącą rejestracji oznaczenia słownego FERTILITYINVIVO jako wspólnotowego znaku towarowego.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje odrzucona jako niedopuszczalna.
- 2) Milux Holding SA zostaje obciążona kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 161 z 19.6.2010.

Skarga wniesiona w dniu 17 lutego 2011 r. — MSE Pharmazeutika GmbH przeciwko OHIM — Merck Sharp & Dohme (SINAMIT)

(Sprawa T-100/11)

(2011/C 145/48)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: MSE Pharmazeutika GmbH (Bad Homburg, Niemcy) (przedstawiciel: T. Büttner, adwokat)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą była również: Merck Sharp & Dohme Corp. (New Jersey, USA)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Pierwszej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) z dnia 9 grudnia 2010 r. w sprawie R 724/2010-1;
- stwierdzenie nieważności decyzji Wydziału Sprzeciwów Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) z dnia 3 marca 2010 r., uznającej sprzeciw nr B 1441684.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy: skarżąca

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: Słowny znak towarowy „SINAMIT” dla towarów z klas 3, 5 i 32 — zgłoszenie wspólnotowego znaku towarowego nr 951596

Właściciel znaku lub oznaczenia, na które powołano się w postępowaniu w sprawie sprzeciwu: druga strona postępowania przed Izbą Odwoławczą

Znak lub oznaczenie, na które powołano się w sprzeciwie: zarejestrowany w Austrii słowny znak towarowy „SINEMET” dla towarów z klasy 5 (nr 57446); zarejestrowany w Beneluksie słowny znak towarowy Benelux „SINEMET” dla towarów z klasy 5 (nr 320194), zarejestrowany w Danii słowny znak towarowy „SINEMET” dla towarów z klasy 5 (nr VR197302373); zarejestrowany w Finlandii słowny znak towarowy „SINEMET” dla towarów z klasy 5 (nr 49091); zarejestrowany w Grecji słowny znak towarowy „SINEMET” dla towarów z klasy 5 (nr 34959); zarejestrowany na Węgrzech słowny znak towarowy „SINEMET” dla towarów z klasy 5 (nr 116223); zarejestrowany na Łotwie słowny znak towarowy „SINEMET” dla towarów z klasy 5 (nr M18257); zarejestrowany na Litwie słowny znak towarowy „SINEMET” dla towarów z klasy 5 (nr 12963)

Decyzja Wydziału Sprzeciwów: uznanie sprzeciwu w odniesieniu do części towarów

Decyzja Izby Odwoławczej: oddalenie odwołania

Podniesione zarzuty: naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Rady nr 207/2009, ponieważ Izba Odwoławcza błędnie stwierdziła, że pomiędzy kolidującymi znakami istnieje prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd, uznając wysoki stopień podobieństwa znaków z jednej strony i identyczność, względnie podobieństwo towarów mających korzystać z ochrony znaków towarowych.

**Skarga wniesiona w dniu 23 lutego 2011 r. —
Schutzgemeinschaft Milch und Milcherzeugnisse
przeciwko Komisji**

(Sprawa T-112/11)

(2011/C 145/49)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Schutzgemeinschaft Milch und Milcherzeugnisse eV (Berlin, Niemcy) (przedstawiciele: M. Loschelder i V. Schoene, Rechtsanwälte)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności rozporządzenia Komisji (UE) nr 1121/2010 z dnia 2 grudnia 2010 r. rejestrującego w rejestrze chronionych nazw pochodzenia i chronionych oznaczeń geograficznych nazwę [Edam Holland (ChOG)];
- obciążenie Komisji niezbędnymi kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi dziewięć zarzutów.

- 1) Zarzut pierwszy, dotyczący naruszenia podziału kompetencji
  - W ramach zarzutu pierwszego strona skarżąca podnosi, że naruszony został podział kompetencji przewidziany w rozporządzeniu (WE) nr 510/2006 ⁽¹⁾, gdyż nie przeprowadzono żadnego postępowania krajowego w przedmiocie zarejestrowanego na mocy zaskarżonego rozporządzenia chronionego oznaczenia geograficznego „Edam Holland”
  - Strona skarżąca utrzymuje, że pierwotny wniosek dotyczył rejestracji wyrażenia „Hollandse Edam” i tylko w odniesieniu do tej nazwy przeprowadzono obowiązkowe krajowe postępowanie wstępne zgodnie z art. 5 rozporządzenia nr 510/2006.
- 2) Zarzut drugi, dotyczący naruszenia art. 3 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 1898/2006 ⁽²⁾
  - W tym miejscu strona skarżąca podnosi, że sformułowanie „Edam Holland” nie jest wyrażeniem w języku niderlandzkim.
- 3) Zarzut trzeci, dotyczący naruszenia art. 2 ust. 1 i 2 rozporządzenia nr 510/2006 oraz art. 3 ust. 1 rozporządzenia nr 1898/2006
  - W ramach zarzutu trzeciego strona skarżąca utrzymuje, że zarejestrowana nazwa nie jest używana.
- 4) Zarzut czwarty, dotyczący naruszenia art. 2 ust. 2 rozporządzenia nr 510/2006

— Strona skarżąca twierdzi, że dopuszczono się naruszenia art. 2 ust. 2 rozporządzenia nr 510/2006, gdyż „Edam Holland” nie jest „tradycyjną” nazwą niegeograficzną.

- 5) Zarzut piąty, dotyczący naruszenia art. 2 ust. 1 rozporządzenia nr 510/2006
  - W ramach zarzutu piątego strona skarżąca podnosi, że naruszono art. 2 ust. 1 rozporządzenia nr 510/2006, gdyż oznaczenie „Edam Holland” nie posiada żadnych szczególnych cech charakterystycznych ani charakterystycznego wyglądu.
- 6) Zarzut szósty, dotyczący naruszenia art. 30 i 36 TFUE
  - Strona skarżąca podnosi w tym względzie, że zaskarżone rozporządzenie w nieuzasadniony sposób narusza swobodę przepływu towarów ze względu na to, że mleko od hodowców krów mlecznych z terenu Niderlandów, które zostało dopuszczone do wytwarzania „Edam Holland” nie posiada szczególnych właściwości.
- 7) Zarzut siódmy, dotyczący naruszenia art. 2 ust. 1 i 2 rozporządzenia nr 510/2006
  - Strona skarżąca podnosi w tym miejscu w szczególności, że naruszono art. 2 ust. 2 w związku z art. 2 ust. 1 rozporządzenia nr 510/2006, jako że słowo „Holland” jest synonimem nazwy kraju „Niderlandy”. Ponadto nie zostały spełnione szczególne wymogi odnoszące się do rejestracji nazw krajów.
- 8) Zarzut ósmy, dotyczący naruszenia art. 3 ust. 3 rozporządzenia nr 510/2006
  - W tym względzie strona skarżąca twierdzi, że wobec wcześniejszego zarejestrowania oznaczenia „Noord-Hollandse Edammer g.U.” rejestracja oznaczenia „Edam Holland” została dokonana z naruszeniem uczciwych miejscowych zwyczajów i doprowadziła do powstania ryzyka wprowadzenia w błąd.
- 9) Zarzut dziewiąty, dotyczący naruszenia zasady proporcjonalności i zasad postępowania, a także przekroczenia zakresu uznania
  - Strona skarżąca podnosi wreszcie, że strona pozwana nie wyjaśniła w zaskarżonym rozporządzeniu, że oznaczenie „Edam” jest nazwą rodzajową. Według strony skarżącej, w świetle orzecznictwa Trybunału i praktyki Komisji takie wyjaśnienie było możliwe, a w rozpatrywanym stanie rzeczy konieczne. Brak rzeczowego wyjaśnienia oznacza naruszenie zasady proporcjonalności i zasad postępowania, a także przekroczenie zakresu uznania.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 510/2006 z dnia 20 marca 2006 r. w sprawie ochrony oznaczeń geograficznych i nazw pochodzenia produktów rolnych i środków spożywczych (Dz.U. Dz 93, s. 12).

⁽²⁾ Rozporządzenie Komisji (WE) nr 1898/2006 z dnia 14 grudnia 2006 r. określające szczegółowe zasady stosowania rozporządzenia Rady (WE) nr 510/2006 w sprawie ochrony oznaczeń geograficznych i nazw pochodzenia produktów rolnych i środków spożywczych (Dz.U. Dz 369, s. 1).

**Skarga wniesiona w dniu 23 lutego 2011 r. —
Schutzgemeinschaft Milch und Milcherzeugnisse
przeciwko Komisji**

(Sprawa T-113/11)

(2011/C 145/50)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Schutzgemeinschaft Milch und Milcherzeugnisse eV (Berlin, Niemcy) (przedstawiciele: M. Loschelder i V. Schoene, Rechtsanwälte)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności rozporządzenia Komisji (UE) nr 1122/2010 z dnia 2 grudnia 2010 r. rejestrującego w rejestrze chronionych nazw pochodzenia i chronionych oznaczeń geograficznych nazwę [Gouda Holland (ChOG)];
- obciążenie Komisji niezbędnymi kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi dziewięć zarzutów.

- 1) Zarzut pierwszy, dotyczący naruszenia podziału kompetencji
  - W ramach zarzutu pierwszego strona skarżąca podnosi, że naruszony został podział kompetencji przewidziany w rozporządzeniu (WE) nr 510/2006 ⁽¹⁾, gdyż nie przeprowadzono żadnego postępowania krajowego w przedmiocie zarejestrowanego na mocy zaskarżonego rozporządzenia chronionego oznaczenia geograficznego „Gouda Holland”.
  - Strona skarżąca utrzymuje, że pierwotny wniosek dotyczył rejestracji wyrażenia „Hollandse Gouda” i tylko w odniesieniu do tej nazwy przeprowadzono obowiązkowe krajowe postępowanie wstępne zgodnie z art. 5 rozporządzenia nr 510/2006.
- 2) Zarzut drugi, dotyczący naruszenia art. 3 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 1898/2006 ⁽²⁾
  - W tym miejscu strona skarżąca podnosi, że sformułowanie „Gouda Holland” nie jest wyrażeniem w języku niderlandzkim.
- 3) Zarzut trzeci, dotyczący naruszenia art. 2 ust. 1 i 2 rozporządzenia nr 510/2006 oraz art. 3 ust. 1 rozporządzenia nr 1898/2006
  - W ramach zarzutu trzeciego strona skarżąca utrzymuje, że zarejestrowana nazwa nie jest używana.
- 4) Zarzut czwarty, dotyczący naruszenia art. 2 ust. 2 rozporządzenia nr 510/2006

— Strona skarżąca twierdzi, że dopuszczono się naruszenia art. 2 ust. 2 rozporządzenia nr 510/2006, gdyż „Gouda Holland” nie jest „tradycyjną” nazwą nieogeograficzną.

- 5) Zarzut piąty, dotyczący naruszenia art. 2 ust. 1 rozporządzenia nr 510/2006
  - W ramach zarzutu piątego strona skarżąca podnosi, że naruszono art. 2 ust. 1 rozporządzenia nr 510/2006, gdyż oznaczenie „Gouda Holland” nie posiada żadnych szczególnych cech charakterystycznych ani charakterystycznego wyglądu.
- 6) Zarzut szósty, dotyczący naruszenia art. 30 i 36 TFUE
  - Strona skarżąca podnosi w tym względzie, że zaskarżone rozporządzenie w nieuzasadniony sposób narusza swobodę przepływu towarów ze względu na to, że mleko od hodowców krów mlecznych z terenu Niderlandów, które zostało dopuszczone do wytwarzania „Gouda Holland” nie posiada szczególnych właściwości.
- 7) Zarzut siódmy, dotyczący naruszenia art. 2 ust. 1 i 2 rozporządzenia nr 510/2006
  - Strona skarżąca podnosi w tym miejscu w szczególności, że naruszono art. 2 ust. 2 w związku z art. 2 ust. 1 rozporządzenia nr 510/2006, jako że słowo „Holland” jest synonimem nazwy kraju „Niderlandy”. Ponadto nie zostały spełnione szczególne wymogi odnoszące się do rejestracji nazw krajów.
- 8) Zarzut ósmy, dotyczący naruszenia art. 3 ust. 3 rozporządzenia nr 510/2006
  - W tym względzie strona skarżąca twierdzi, że wobec wcześniejszego zarejestrowania oznaczenia „Noord-Hollandse Gouda g.U.” rejestracja oznaczenia „Gouda Holland” została dokonana z naruszeniem uczciwych miejscowych zwyczajów i doprowadziła do powstania ryzyka wprowadzenia w błąd.
- 9) Zarzut dziewiąty, dotyczący naruszenia zasady proporcjonalności i zasad postępowania, a także przekroczenia zakresu uznania
  - Strona skarżąca podnosi wreszcie, że strona pozwana nie wyjaśniła w zaskarżonym rozporządzeniu, że oznaczenie „Gouda” jest nazwą rodzajową. Według strony skarżącej, w świetle orzecznictwa Trybunału i praktyki Komisji takie wyjaśnienie było możliwe, a w rozpatrywanym stanie rzeczy konieczne. Brak rzeczonoego wyjaśnienia oznacza naruszenie zasady proporcjonalności i zasad postępowania, a także przekroczenie zakresu uznania.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 510/2006 z dnia 20 marca 2006 r. w sprawie ochrony oznaczeń geograficznych i nazw pochodzenia produktów rolnych i środków spożywczych (Dz.U. Dz 93, s. 12).
⁽²⁾ Rozporządzenie Komisji (WE) nr 1898/2006 z dnia 14 grudnia 2006 r. określające szczegółowe zasady stosowania rozporządzenia Rady (WE) nr 510/2006 w sprawie ochrony oznaczeń geograficznych i nazw pochodzenia produktów rolnych i środków spożywczych (Dz.U. Dz 369, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 28 lutego 2011 r. — Centre national de la recherche scientifique przeciwko Komisji

(Sprawa T-125/11)

(2011/C 145/51)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Centre national de la recherche scientifique (Paryż, Francja) (przedstawiciel: N. Lenoir, adwokat)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji z dnia 17 grudnia 2010 r. w zakresie dotyczącym zaliczenia kwot należnych CNRS od Wspólnoty z tytułu umowy PIEF na poczet kwoty rzekomo należnej Wspólnocie od CNRS z tytułu umowy ALLOSTEM;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania w całości.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi sześć zarzutów.

- 1) Pierwszy zarzut, oparty na naruszeniu prawa do obrony, a w szczególności art. 12 ust. 4 rozporządzenia (WE) nr 2321/2002 ⁽¹⁾, z tego względu że Komisja nie zwróciła się do skarżącej o przedstawienie uwag w przedmiocie zasadności decyzji o pobraniu kwot rzekomo jej należnych poprzez zaliczenie na ich poczet kwot należnych CNRS.
- 2) Drugi zarzut, oparty na naruszeniu obowiązku uzasadnienia, z tego względu że Komisja ograniczyła się do odesłania do ogólnych fragmentów swojego sprawozdania z kontroli z dnia 16 marca 2009 r., nie wyjaśniając powodów, dla których nie bierze pod uwagę wyjaśnień udzielonych przez skarżącą w celu zaliczenia zadeklarowanych przez nią kosztów do kosztów podlegających zwrotowi.
- 3) Trzeci zarzut, oparty na oczywistym błędzie w ocenie, z tego względu że Komisja uznała wynagrodzenie wypłacone T., pracownikowi naukowemu CNRS, w okresie od dnia 1 kwietnia 2006 r. do dnia 31 marca 2007 r. za niewchodzące do kosztów podlegających zwrotowi, mimo dostarczonych przez skarżącą dowodów w postaci kart czasu pracy i czterech artykułów naukowych, związanych z omawianą umową.
- 4) Czwarty zarzut, oparty na naruszeniu prawa, z tego względu że Komisja odmówiła wszelkiej wartości dowodowej kartom

czasu pracy T. a okresie od dnia 1 kwietnia 2006 r. do dnia 31 marca 2007 r. i nie zaliczyła do kosztów podlegających zwrotowi wynagrodzenia B., pracownika naukowego CNRS, w okresie urlopu macierzyńskiego, oraz składki zwanej „świadczeniem na wypadek utraty pracy”, uiszczanej przez CNRS z tytułu ubezpieczenia jej pracowników kontraktowych od utraty pracy.

- 5) Piąty zarzut, oparty na naruszeniu zasady uzasadnionych oczekiwań, z tego względu że Komisja:
  - odmówiła wszelkiej mocy dowodowej jakimkolwiek publikacjom naukowym, wbrew zapewnieniom poczynionym w sprawozdaniu z kontroli i podczas spotkania;
  - nadała nową wykładnię kryteriom zaliczania do kosztów podlegających zwrotowi kosztów związanych z urlopami macierzyńskimi;
  - doręczyła decyzję mimo zapewnień udzielonych w trakcie postępowania ugodowego.
- 6) Szósty zarzut, oparty na naruszeniu art. 73 ust. 1 rozporządzenia finansowego ⁽²⁾, z tego względu że wiarygodność, jakiej dochodzi Komisja nie ma charakteru pewnego.

⁽¹⁾ Rozporządzenie (WE) nr 2321/2002 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 16 grudnia 2002 r. dotyczące zasad udziału przedsiębiorstw, ośrodków badawczych i uniwersytetów oraz zasad upowszechniania wyników badań celem realizacji szóstego programu ramowego Wspólnoty Europejskiej (2002-2006) (Dz.U. L 355, s. 23).

⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (WE, Euratom) nr 1605/2002 z dnia 25 czerwca 2002 r. w sprawie rozporządzenia finansowego mającego zastosowanie do budżetu ogólnego Wspólnot Europejskich (Dz.U. L 248, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 11 marca 2011 r. — GS przeciwko Parlamentowi i Radzie

(Sprawa T-149/11)

(2011/C 145/52)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: GS Gesellschaft für Umwelt- und Energie-Serviceleistungen mbH (Eigeltingen, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat J. Schmidt)

Strony pozwane: Parlament Europejski i Rada Unii Europejskiej

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności art. 8 ust. 2 zdanie drugie rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1210/2010 z dnia 15 grudnia 2010 r. w sprawie weryfikacji autentyczności monet euro oraz postępowania z monetami euro nienadającymi się do obiegu;
- obciążenie pozwanych kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi następujące zarzuty:

- 1) Zaskarżone uregulowanie narusza art. 15 i 16 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej:
  - w związku z tym skarżąca podnosi, że art. 8 ust. 2 rozporządzenia (UE) nr 1210/2010⁽¹⁾ narusza jej swobodę wykonywania zawodu oraz wolność prowadzenia działalności gospodarczej, ponieważ po wejściu w życie zaskarżonego rozporządzenia poniosła stratę w obrotach.
- 2) Zaskarżone uregulowanie narusza art. 17 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej:
  - skarżąca podnosi, że art. 8 ust. 2 rozporządzenia (UE) nr 1210/2010 narusza także jej prawo własności, ponieważ rzeczone uregulowanie ogranicza korzystanie z jej prawa do założonej i wykonywanej działalności.
  - Ponadto zaskarżone uregulowanie umożliwia bezpośrednią ingerencję we własność skarżącej przez to, że będące w jej posiadaniu monety euro zostaną odebrane bez odszkodowania.
- 3) Zaskarżone uregulowanie jest niewłaściwe dla osiągnięcia celu zamierzonego przez prawodawcę i jest nieproporcjonalne do owego celu.
  - W związku z tym skarżąca wywodzi, że swoboda wykonywania zawodu, wolność prowadzenia działalności gospodarczej oraz prawo własności mogą być poddane ograniczeniom, o ile rzeczywiście odpowiadają one celom interesu ogólnego i nie stanowią nieproporcjonalnego naruszenia ze względu na zamierzony cel. Skarżąca jest zdania, że zaskarżone uregulowanie jest zbędne, nieodpowiednie do osiągnięcia celu zamierzonego przez prawodawcę, a ponadto stanowi przeszkodę. Tym samym jest ono nieproporcjonalne i nie może uzasadnić naruszenia praw podstawowych skarżącej.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1210/2010 z dnia 15 grudnia 2010 r. w sprawie weryfikacji autentyczności monet euro oraz postępowania z monetami euro nienadającymi się do obiegu (Dz.U. L 339, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 11 marca 2011 r. — Telefónica de España i Telefónica Móviles España przeciwko Komisji

(Sprawa T-151/11)

(2011/C 145/53)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Telefónica de España, SA (Madryt, Hiszpania), Telefónica Móviles España, SA (Madryt, Hiszpania) (przedstawiciele: F. González Díaz, F. Salerno, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie, na podstawie art. 263 TFUE, nieważności decyzji Komisji Europejskiej z dnia 20 lipca 2010 r., oraz
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Niniejsza skarga dotyczy decyzji Komisji z dnia 20 lipca 2010 r. w sprawie programu pomocy państwa C 38/09 (ex NN 58/09), który Hiszpania zamierza wdrożyć na rzecz Corporación de Radio y Televisión Española (RTVE) (Dz.U. UE L 1, s. 9), w której instytucja ta uznała, opierając się na art. 106 ust. 2 TFUE, za zgodny ze wspólnym rynkiem nowy model finansowania nadawcy publicznego Corporación de Radio y Televisión Española, wprowadzony ustawą 8/2009 z dnia 28 sierpnia.

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi pięć zarzutów:

- 1) Zarzut pierwszy, oparty na naruszeniu art. 108 ust. 2 TFUE ze względu na to, że Komisja nie wszczęła postępowania określonego w tym postanowieniu traktatowym w zakresie dotyczącym możliwości oddzielenia finansowania od rozpatrywanego środka pomocowego jako całości.
- 2) Zarzut drugi, oparty na naruszeniu art. 108 ze względu na to, że Komisja stwierdza możliwość oddzielenia finansowania od środka pomocowego jako całości i błędnie określa jako nową pomoc tylko finansowanie dodatkowe. Działając w ten sposób Komisja nie uwzględniła ani orzecznictwa, ani swej dotychczasowej praktyki decyzyjnej.
- 3) Zarzut trzeci, oparty na naruszeniu art. 256 TFUE ze względu na to, że Komisja nie wyjaśnia w żaden sposób tego, jak doszła do wniosku, że trzy środki o charakterze podatkowym, które zostały wprowadzone lub zmodyfikowane w drodze art. 4, 5 i 6 ustawy 8/2009 mogą zostać oddzielone od aktualnie obowiązującego systemu finansowania RTVE.

- 4) Zarzut czwarty, oparty na naruszeniu prawa polegającym na oderwaniu źródła finansowania od źródła pomocowego, a to ze względu na to, że niezgodność źródeł finansowania z prawem wspólnotowym zawsze pociąga za sobą jego niezgodność przepisami regulującymi kwestię pomocy państwa. Stwierdzić należy w tym względzie, że Komisja w zaskarżonej decyzji uznała za zgodną ze wspólnym rynkiem pomoc powiązaną z finansowaniem, które ta sama instytucja, w ramach toczącego się równocześnie postępowania, uznała za niezgodne z prawem Unii.
- 5) Zarzut piąty, oparty na naruszeniu art. 106 ust. 2 TFUE czy też art. 256 TFUE ze względu na brak odpowiedniego uzasadnienia braku nadmiernej rekompensaty i wpływu rozpatrywanego środka na konkurencję na rynku wewnętrznym. Dokładnie rzecz ujmując, Komisja w zaskarżonej decyzji, z jednej strony, nie uwzględniła tego, że rzeczywiste koszty Corporación RTVE będą w przyszłości niższe od tych kosztów poniesionych w przeszłości, i, z drugiej strony, uznaje za zgodny ze wspólnym rynkiem środek, który zapewnia ochronę „przed wahaniami dochodów na rynku reklamy”, choć nie występuje już żadne ryzyko handlowe.

Skarga wniesiona w dniu 10 marca 2011 — Marszałkowski przeciwko OHMI — Mar-Ko Fleischwaren (WALICHNOWY MARKO)

(Sprawa T-159/11)

(2011/C 145/54)

Język skargi: Polski

Strony

Strona skarżąca: Marek Marszałkowski (Sokolniki, Polska) (przedstawiciel: C. Sadkowski, radca prawny)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Stronę postępowania przed Izbą Odwoławczą była również: Mar-Ko Fleischwaren GmbH & Co. KG (Blankenheim, Niemcy)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Czwartej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) z dnia 11 stycznia 2011 r. (sprawa nr R 760/2010-4) o odmowie rejestracji wspólnotowego znaku towarowego „Marko Walichnowy” w zakresie dotyczącym towarów należących do klasy 29: mięso, wyroby z mięsa i drobiu, łącznie z pasztetami, flaki, metka z kapustą, konserwy mięsne i produkty mięsno-warzywne, łącznie z bigosem, drób (łącznie z pakowanym), klopsy w sosie warzywnym;

— ewentualnie, zmianę zaskarżonej decyzji poprzez uwzględnienie zasadności rejestracji wspólnotowego znaku towarowego „Marko Walichnowy” w zakresie dotyczącym towarów należących do klasy 29, wskazanych powyżej;

— obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania, w tym obowiązkiem zwrotu na rzecz skarżącego kosztów zastępstwa procesowego.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy: strona skarżąca

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: graficzny znak towarowy zawierający element słowny „Marko Walichnowy” dla towarów w klasie 29 — zgłoszenie nr 007161541

Właściciel znaku lub oznaczenia, na które powołano się w postępowaniu w sprawie sprzeciwu: Mar-Ko Fleischwaren GmbH & Co. KG

Znak lub oznaczenie, na które powołano się w sprzeciwie: wspólnotowy znak słowny „Mar-Ko” dla niektórych towarów w klasie 29

Decyzja Wydziału Sprzeciwów: odrzucenie sprzeciwu

Decyzja Izby Odwoławczej: uniważnienie decyzji Wydziału Sprzeciwów i odrzucenie zgłoszenia dla następujących towarów w klasie 29: mięso, wyroby z mięsa i drobiu, łącznie z pasztetami, flaki, metka z kapustą, konserwy mięsne i produkty mięsno-warzywne, łącznie z bigosem, drób (łącznie z pakowanym), klopsy w sosie warzywnym

Podniesione zarzuty: naruszenie artykułu 8 ust. 1 b) rozporządzenia nr 207/2009 ⁽¹⁾ w zakresie obejmującym ustalenie podobieństwa znaków towarowych oraz możliwości wprowadzenia w błąd odbiorców

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 207/2009 z dnia 26 lutego 2009 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego, Dz.U. L 78 z 24.3.2009, s. 1

Skarga wniesiona w dniu 17 marca 2011 r. — Häfele przeciwko OHIM (Infront)

(Sprawa T-166/11)

(2011/C 145/55)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Häfele GmbH & Co. KG (Nagold, Niemcy) (przedstawiciele: adwokaci M. Eck i J. Dönch)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Pierwszej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) z dnia 17 stycznia 2011 r. w sprawie R 1711/2010-1;
- obciążenie OHIM kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: Słowny znak towarowy „Infront” dla towarów z klas 6 i 20

Decyzja eksperta: Odrzucenie zgłoszenia

Decyzja Izby Odwoławczej: Oddalenie odwołania

Podniesione zarzuty: Naruszenie art. 7 ust. 1 lit. b), c) i d) rozporządzenia (WE) nr 207/2009⁽¹⁾, ponieważ rozpatrywany znak ma charakter odróżniający, nie jest opisowy i nie stanowi oznaczenia, które stało się zwyczajowe.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady z dnia 26 lutego 2009 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. L 78, s. 1)

Skarga wniesiona w dniu 15 marca 2011 r. — Centre national de la recherche scientifique przeciwko Komisji

(Sprawa T-167/11)

(2011/C 145/56)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Centre national de la recherche scientifique (Paryż, Francja) (przedstawiciel: N. Lenoir, adwokat)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- uznanie skargi za dopuszczalną i zasadną;
- zobowiązanie Komisji do zwrotu domniemanej wierzytelności w kwocie 20 989,82 EUR, dochodzonej przez Komisję, na podstawie umowy, w nocie obciążeniowej nr 2010-1232 z dnia 26 października 2010 r. i będącej przedmiotem oświadczenia o potrąceniu z dnia 17 grudnia 2010 r. (oznaczonego sygnaturą BUDG/C3 D(2010) B.2 — 1232), powiększonej o odsetki za zwłokę według stopy przewidzianej w prawie belgijskim, któremu podlega umowa;
- obciążenie Komisji całością kosztów postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi trzy zarzuty.

1) Zarzut pierwszy, dotyczący naruszenia art. II.19 ust. 1 ogólnych warunków umowy LSHB-CT-2004-503319 w sprawie projektu „ALLOSTEM” realizowanego na podstawie szóstego ramowego programu badań i rozwoju technologicznego (na lata 2002–2006) (zwanej dalej umową „ALLOSTEM”), w ramach którego strona skarżąca podnosi, że Komisja ograniczyła stronie skarżącej możliwość, a nawet pozbawiła ją możliwości przedstawienia dowodu należytego wykonania umowy w świetle kwestii kwalifikowalności kosztów personelu, a także nie poszanowała kryteriów ustalania kosztów kwalifikowanych.

2) Zarzut drugi, dotyczący naruszenia zobowiązań umownych wynikających z art. II.19 i II.20 ogólnych warunków umowy „ALLOSTEM”, w ramach którego strona skarżąca twierdzi, że Komisja wykluczyła możliwość zakwalifikowania wydatków związanych z „rezerwą na wypadek utraty pracy” oraz z urlopami macierzyńskimi biologa zatrudnionego na podstawie umowy na czas określony.

3) Zarzut trzeci, dotyczący naruszenia art. 12 umowy „ALLOSTEM”, poddającemu prawu belgijskiemu ocenę kwestii pewności wszystkich wierzytelności wynikających z rzeczonyj umowy. Strona skarżąca podnosi:

— że Komisja oparła się wyłącznie na prawie Unii, a nie na prawie belgijskim, w celu dokonania oceny, czy dochodzona wierzytelność była wierzytelnością pewną, czy też nie, oraz

— że wierzytelność została poważnie zakwestionowana, co pozbawia ją cechy pewności.

Skarga wniesiona w dniu 17 marca 2011 r. — Rivella International przeciwko OHIM — Baskaya di Baskaya & C. (BASKAYA)

(Sprawa T-170/11)

(2011/C 145/57)

Język skargi: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Rivella International AG (Rothrist, Szwajcaria) (przedstawiciele: adwokaci C. Spintig, U. Sander i H. Förster)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Stroną postępowania przed Izłą Odwoławczą była również: Baskaya di Baskaya & C. s.a.s. (Grosseto, Włochy)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Czwartej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) z dnia 10 stycznia 2011 r. w sprawie R 534/2010-4;

— obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy: Baskaya di Baskaya & C. s.a.s.

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: Graficzny znak towarowy zawierający element słowny „BASKAYA“ dla towarów należących do klas 29, 30 i 32

Właściciel znaku lub oznaczenia, na które powołano się w postępowaniu w sprawie sprzeciwu: Skarżąca

Znak lub oznaczenie, na które powołano się w sprzeciwie: Graficzny międzynarodowy znak towarowy zawierający element słowny „Passaia“ dla towarów należących do klasy 32

Decyzja Wydziału Sprzeciwów: Oddalenie sprzeciwu

Decyzja Izby Odwoławczej: Oddalenie odwołania

Podniesione zarzuty: Naruszenie art. 42 ust. 2 i ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 207/2009⁽¹⁾, ponieważ Izba Odwoławcza nie zastosowała art. 5 niemiecko-szwajcarskiego porozumienia z dnia 13 kwietnia 1892 r. dotyczącego wzajemnej ochrony patentów, wzorów i znaków towarowych i dlatego niezgodnie z prawem nie wzięła pod uwagę przedstawionych przez skarżącą dowodów używania.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 207/2009 z dnia 26 lutego 2009 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. L 78, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 21 marca 2011 r. — Hopf przeciwko OHIM (Clampflex)

(Sprawa T-171/11)

(2011/C 145/58)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Hans-Jürgen Hopf (Zirndorf, Niemcy) (przedstawiciel: V. Mensing, adwokat)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- Stwierdzenie nieważności decyzji Czwartej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (OHIM) z dnia 19 stycznia 2011 r. w sprawie R 1514/2010-4;
- Obciążenie OHIM kosztami postępowania, włącznie z kosztami postępowania odwoławczego.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: słowny znak towarowy „Clampflex“ dla towarów z klas 5, 9, 10, 17 i 20.

Decyzja eksperta: częściowe odrzucenie zgłoszenia

Decyzja Izby Odwoławczej: oddalenie odwołania

Podniesione zarzuty: naruszenie art. 7 ust. 1 lit. b) i c) rozporządzenia (WE) nr 207/2009⁽¹⁾, ponieważ przedmiotowy znak towarowy ma charakter odróżniający, a nie opisowy

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 207/2009 z dnia 26 lutego 2009 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. L 78, s. 1)

Skarga wniesiona w dniu 22 marca 2011 r. — Hesje przeciwko OHIM — Porsche (Carrera)

(Sprawa T-173/11)

(2011/C 145/59)

Język skargi: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Kurt Hesse (Norymberga, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat M. Krogmann)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Stroną postępowania przed Izłą Odwoławczą była również: Dr. Ing. h.c. F. Porsche AG (Stuttgart, Niemcy)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności Czwartej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) z dnia 11 stycznia 2011 r. w sprawie R 306/201-4 i oddalenie sprzeciwu wobec zgłoszenia wspólnotowego znaku towarowego nr 5 723 432 z dnia 16 lutego 2007 r.;
- tytułem żądania ewentualnego:
  - a) stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji w zakresie dotyczącym podobieństwa towarów i stwierdzenia czerpania nienależnej korzyści z charakteru odróżniającego lub renomy towarów oznaczonych znakami, na które powołano się w sprzeciwie, przez towary lub związane z nimi usługi oznaczone zgłoszonym znakiem towarowym, które jako akcesoria samochodowe są możliwe do stosowania zarówno w pojazdach mechanicznych, jak i poza nimi, i pochodzą z różnych rynków;

b) stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji w zakresie dotyczącym podobieństwa towarów i stwierdzenia czerpania nienależnej korzyści z charakteru odróżniającego lub renomy towarów oznaczonych znakami, na które powołano się w sprzeciwie, przez towary lub związane z nimi usługi oznaczone zgłoszonym znakiem towarowym, które z uwagi na swój charakter (sprzęt elektroniczny vis-a-vis pojazdy mechaniczne), przeznaczenie (rozrywka, słuchanie muzyki, wiadomości dotyczące ruchu) lub wykorzystanie nie wykazują żadnych istotnych punktów stycznych z towarami oznaczonymi wcześniejszymi znakami i nie mogą zostać uznane za komplementarne (czyli towary, między którymi istnieje związek tego rodzaju, że towary oznaczone zgłoszonym znakiem towarowym są nieodzowne lub istotne dla używania towarów oznaczonych znakami, na które powołano się w sprzeciwie) i są używane w sposób zupełnie od siebie niezależny;

c) stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji w zakresie dotyczącym podobieństwa towarów i stwierdzenia czerpania nienależnej korzyści z charakteru odróżniającego lub renomy przez sprzęt i urządzenia elektryczne lub elektroniczne oraz tworzone z nich instalacje (jak na przykład system nawigacji) z klasy 9 czy związane z nimi usługi, które to towary i usługi w szczególności są w równej mierze wykorzystywane do uzupełniającego wyposażenia pojazdów o dowolnej budowie i pochodzeniu, jak również pochodzą z różnych rynków.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy: Strona skarżąca

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: Słowny znak towarowy „Carrera” dla towarów z klasy 9

Właściciel znaku lub oznaczenia, na które powołano się w postępowaniu w sprawie sprzeciwu: Dr. Ing. h.c. F. Porsche AG

Znak lub oznaczenie, na które powołano się w sprzeciwie: Słowny krajowy i wspólnotowy znak towarowy „CARRERA” dla towarów z klasy 12

Decyzja Wydziału Sprzeciwów: Oddalenie sprzeciwu

Decyzja Izby Odwoławczej: Uwzględnienie odwołania i odrzucenie zgłoszenia

Podniesione zarzuty: Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) i art. 8 ust. 5 rozporządzenia (WE) nr 207/2009⁽¹⁾, ponieważ w przypadku kolidujących ze sobą znaków towarowych nie istnieje prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd i nie ma miejsca czerpanie nienależnej korzyści z charakteru odróżniającego i renomy wcześniejszych znaków towarowych.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady z dnia 26 lutego 2009 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. L 78, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 25 marca 2011 r. — PASP i in. przeciwko Radzie

(Sprawa T-177/11)

(2011/C 145/60)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Port autonome de San Pedro (PASP) (San Pedro, Wybrzeże Kości Słoniowej), Port autonome d'Abidjan (Abidjan, Wybrzeże Kości Słoniowej), Société de gestion du patrimoine du secteur de l'électricité (Sogepé) (Abidjan) (przedstawiciel: adwokat M. Ceccaldi)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

— Stwierdzenie nieważności decyzji 2011/18/WPZiB i rozporządzenia Rady (UE) nr 25/2011 z dnia 14 stycznia 2011 r. nakładającego określone szczególne środki ograniczające skierowane przeciwko niektórym osobom i podmiotom, w szczególności w odniesieniu do skarżących spółek, czyli PORT AUTONOME DE SAN PEDRO, PORT AUTONOME D'ABIDJAN, la société de gestion du patrimoine du secteur de l'électricité dénommée SOGEPE;

— obciążenie Rady kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zarzuty i główne argumenty podniesione przez skarżące są co do zasady identyczne z zarzutami i głównymi argumentami podniesionymi w sprawie T-142/11 SIR przeciwko Radzie lub do nich podobne.

Skarga wniesiona w dniu 18 marca 2011 r. — Voss of Norway przeciwko OHIM — Nordic Spirit (Trójwymiarowa „butelka”)

(Sprawa T-178/11)

(2011/C 145/61)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Voss of Norway ASA (Oslo, Norwegia) (przedstawiciele: adwokaci F. Jacobacci i B. La Tella)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Stroną postępowania przed Izłą Odwoławczą była również: Nordic Spirit AB (publ) (Sztokholm, Szwecja)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Pierwszej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) z dnia 12 stycznia 2011 r. w sprawie R 785/2010-1; i
- obciążenie OHIM kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zarejestrowany wspólnotowy znak towarowy będący przedmiotem wniosku o unieważnienie prawa do znaku: trójwymiarowy znak towarowy przedstawiający „butelkę” dla towarów z klas 32 i 33 — wspólnotowy znak towarowy nr 3156163

Właściciel wspólnotowego znaku towarowego: strona skarżąca

Strona wnosząca o unieważnienie prawa do wspólnotowego znaku towarowego: Nordic Spirit AB

Uzasadnienie wniosku o unieważnienie prawa do znaku: strona wnosząca o unieważnienie prawa do wspólnotowego znaku towarowego uzasadniła swój wniosek istnieniem bezwzględnych podstaw odmowy rejestracji zgodnie z art. 52 ust. 1 lit. a) w związku z art. 7 rozporządzenia Rady (WE) nr 207/2009 oraz tym, że właściciel wspólnotowego znaku towarowego działał w złej wierze w momencie dokonywania zgłoszenia zgodnie z art. 52 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Rady (WE) nr 207/2009.

Decyzja Wydziału Unieważnień: oddalenie wniosku o unieważnienie

Decyzja Izby Odwoławczej: unieważnienie rejestracji wspólnotowego znaku towarowego

Podniesione zarzuty: naruszenie art. 75, 99 i art. 7 ust. 1 lit. c) rozporządzenia Rady nr 207/2009 oraz naruszenie zasady 37 lit. b) ppkt iv) rozporządzenia Komisji nr 2868/95 ze względu na popełnienie przez Izbę Odwoławczą błędu: i) przy uzasadnieniu poprzez oparcie go na nowym wymogu ustalenia ważności trójwymiarowych znaków towarowych, co do którego strona skarżąca nie miała okazji przedstawienia swoich uwag; ii) przez przesunięcie ciężaru dowodu z naruszeniem zasad rzetelnego procesu; iii) przez niewłaściwą interpretację i zastosowanie art. 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia w sprawie wspólnotowego znaku towarowego i iv) przez istotne przeinaczenie okoliczności faktycznych, wskutek czego Izba Odwoławcza doszła do niesłusznego wniosku.

Skarga wniesiona w dniu 28 marca 2011 r. — MIP Metro przeciwko OHIM — Jacinto (My Little Bear)

(Sprawa T-183/11)

(2011/C 145/62)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: MIP Metro Group Intellectual Property GmbH & Co. KG (Düsseldorf, Niemcy) (przedstawiciele: adwokaci J.-C. Plate i R. Kaase)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą była również: Manuel Jacinto, Lda (S.Paio de Oleiros, Portugalia)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- zawieszenie postępowania do czasu wydania ostatecznej decyzji przez portugalski Urząd Patentowy w przedmiocie złożonego przez stronę skarżącą w dniu 23 marca 2011 r. wniosku o stwierdzenie wygaśnięcia prawa do wcześniejszego portugalskiego znaku towarowego zarejestrowanego pod numerem 384674;
- w przypadku nieuwzględnienia wniosku o zawieszenie postępowania, o kontynuację postępowania oraz;
- stwierdzenie nieważności decyzji Pierwszej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) z dnia 20 stycznia 2011 r. w sprawie R494/2010-1; oraz
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania, w tym kosztami postępowania odwoławczego.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy: strona skarżąca

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: graficzny znak towarowy „My Little Bear” w kolorze brązowym, czarnym, białym i czerwonym dla towarów z klas 12, 18, 20, 24, 25 i 28 — wspólnotowy znak towarowy — zgłoszenie nr W00962622;

Właściciel znaku lub oznaczenia, na które powołano się w postępowaniu w sprawie sprzeciwu: Manuel Jacinto, Lda

Znak lub oznaczenie, na które powołano się w sprzeciwie: portugalski graficzny znak towarowy „Little Bear” zarejestrowany dla towarów z klasy 18 pod nr 384674

Decyzja Wydziału Sprzeciwów: oddalenie wniosku w odniesieniu do wszystkich spornych towarów

Decyzja Izby Odwoławczej: oddalenie odwołania

Podniesione zarzuty: naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Rady nr 207/2009 ze względu na to, że Izba Odwoławcza niesłusznie uznała, że może mieć miejsce prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd w przypadku zgłoszonego znaku towarowego i znaku, na który powołano się w sprzeciwie z uwagi na fakt, że elementy słowne byłyby elementami dominującymi w złożonych znakach towarowych.

Skarga wniesiona w dniu 26 marca 2011 r. — Schönberger przeciwko Parlamentowi

(Sprawa T-186/11)

(2011/C 145/63)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Peter Schönberger (Luksemburg, Luksemburg) (przedstawiciel: O. Mader, avocat)

Strona pozwana: Parlament Europejski

Żądania

Skarżący wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji pozwanego, o której skarżący został poinformowany pismem z dnia 25 stycznia 2011 r., na mocy której badanie jego petycji nr 1188/2010 zostało zakończone bez przekazywania treści petycji do Komisji ds. Petycji
- obciążenie pozwanego kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi skarżący podnosi dwa zarzuty.

- 1) Skarżący twierdzi, że zaskarżona decyzja narusza przysługujące mu podstawowe prawo do wnoszenia petycji, albowiem pomimo dopuszczalności jego petycji, parlamentarna Komisja ds. Petycji odmówiła zapoznania się z jej treścią, wobec czego naruszono prawo skarżącego do zbadania treści jego petycji.
- 2) Skarżący twierdzi następnie, że Parlament naruszył przysługujące mu prawo do poznania uzasadnienia decyzji, gdyż zaskarżona decyzja nie zawiera uzasadnienia odmowy zapoznania się z petycją przez Komisję ds. Petycji.

Skarga wniesiona w dniu 1 kwietnia 2011 r. — Chiboub przeciwko Radzie

(Sprawa T-188/11)

(2011/C 145/64)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Mohamed Slim Ben Mohamed Hassen Ben Salah Chiboub (Abou Dabi, Zjednoczone Emiraty Arabskie) (przedstawiciel: adwokat G. Perrot)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Rady 2011/72/WPZiB z dnia 31 stycznia 2011 r. w zakresie, w jakim wywołuje niekorzystne skutki dla Mohameda Slima Ben Mohameda Hassena Ben Salah Chibouba;
- stwierdzenie nieważności decyzji wykonawczej 2011/79/WPZiB z dnia 4 lutego 2011 r., wydanej na podstawie decyzji Rady 2011/72/WPZiB z dnia 31 stycznia 2011 r., w zakresie, w jakim wywołuje niekorzystne skutki dla Mohameda Slima Ben Mohameda Hassena Ben Salah Chibouba;
- stwierdzenie nieważności rozporządzenia (UE) nr 101/2011 z dnia 4 lutego 2011 r., wydanego na podstawie decyzji Rady 2011/72/WPZiB z dnia 31 stycznia 2011 r., w zakresie, w jakim wywołuje niekorzystne skutki dla Mohameda Slima Ben Mohameda Hassena Ben Salah Chibouba;
- w rezultacie orzeczenie, że Rada jest zobowiązana do pokrycia kosztów postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W uzasadnieniu skargi strona skarżąca podnosi trzy zarzuty.

- 1) Zarzut pierwszy dotyczy naruszenia praw podstawowych a w szczególności prawa do obrony, ponieważ decyzja 2011/72/WPZiB nakłada kary na stronę skarżącą i wyrządza jej znaczną szkodę, chociaż strona skarżąca nie została wcześniej wysłuchana a tym samym, w następstwie, nie miała możliwości skutecznego przedstawienia swojego stanowiska.
- 2) Zarzut drugi dotyczy naruszenia obowiązku uzasadnienia, prawa do skutecznej ochrony sądowej i domniemania niewinności, ponieważ strona skarżąca została ujęta na spornej liście, chociaż nie została wcześniej przesłuchana i nie wskazano jej faktycznych i prawnych podstaw uzasadniających wpisanie na tę listę.
- 3) Zarzut trzeci dotyczy oczywistego błędu w ocenie, ponieważ strona skarżąca nie może być oskarżona o nadużycia finansowe celem prania pieniędzy, gdyż omawiane środki pochodzą z FIFA, od której strona skarżąca otrzymywała wynagrodzenie w latach 2006–2010 w ramach różnych umów.

<u>Powiadomienie nr</u>	Spis treści (ciąg dalszy)	Strona
2011/C 145/59	Sprawa T-173/11: Skarga wniesiona w dniu 22 marca 2011 r. — Hesje przeciwko OHIM — Porsche (Carrera)	35
2011/C 145/60	Sprawa T-177/11: Skarga wniesiona w dniu 25 marca 2011 r. — PASP i in. przeciwko Radzie	36
2011/C 145/61	Sprawa T-178/11: Skarga wniesiona w dniu 18 marca 2011 r. — Voss of Norway przeciwko OHIM — Nordic Spirit (Trójwymiarowa „butelka”)	36
2011/C 145/62	Sprawa T-183/11: Skarga wniesiona w dniu 28 marca 2011 r. — MIP Metro przeciwko OHIM — Jacinto (My Little Bear)	37
2011/C 145/63	Sprawa T-186/11: Skarga wniesiona w dniu 26 marca 2011 r. — Schönberger przeciwko Parlamentowi	37
2011/C 145/64	Sprawa T-188/11: Skarga wniesiona w dniu 1 kwietnia 2011 r. — Chiboub przeciwko Radzie	38

CENY PRENUMERATY w 2011 r. (bez VAT, włącznie z normalną opłatą za dostawę przesyłki)

Dziennik Urzędowy UE, serie L i C, wyłącznie wersja papierowa	w 22 językach urzędowych UE	1 100 EUR/rok
Dziennik Urzędowy UE, serie L i C, wersja papierowa + roczne wydanie na płycie DVD	w 22 językach urzędowych UE	1 200 EUR/rok
Dziennik Urzędowy UE, seria L, wyłącznie wersja papierowa	w 22 językach urzędowych UE	770 EUR/rok
Dziennik Urzędowy UE, serie L i C, miesięczne wydanie na płycie DVD (komplet)	w 22 językach urzędowych UE	400 EUR/rok
Suplement do Dziennika Urzędowego (seria S) – Ogłoszenia o przetargach, płyta DVD raz w tygodniu	wielojęzyczny: w 23 językach urzędowych UE	300 EUR/rok
Dziennik Urzędowy UE, seria C – Konkursy	w językach, których dotyczy konkurs	50 EUR/rok

Prenumerata *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej*, który jest wydawany w językach urzędowych Unii, dostępna jest w 22 wersjach językowych. Dziennik Urzędowy składa się z dwóch serii – L (Legislacja) oraz C (Informacje i zawiadomienia).

Dla każdej wersji językowej jest otwierana osobna prenumerata.

Zgodnie z rozporządzeniem Rady (WE) nr 920/2005, opublikowanym w Dzienniku Urzędowym L 156 z dnia 18 czerwca 2005 r., instytucje Unii Europejskiej nie mają obowiązku sporządzania wszystkich aktów prawnych w języku irlandzkim ani publikowania ich w tym języku. W związku z tym irlandzkie wydania Dziennika Urzędowego sprzedawane są osobno.

Prenumerata Suplementu do Dziennika Urzędowego (seria S – Ogłoszenia o przetargach) obejmuje wszystkie 23 wersje językowe na pojedynczej płycie DVD.

Na żądanie prenumeratorzy *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej* mogą otrzymać różne załączniki do Dziennika Urzędowego. Prenumeratory informowani są o publikacji załączników poprzez zawiadomienia dołączane do *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej*.

Sprzedaż i prenumerata

Prenumeratę różnych odpłatnych publikacji wydawanych okresowo, na przykład prenumeratę *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej*, można zamówić u naszych dystrybutorów handlowych. Wykaz dystrybutorów handlowych znajduje się na stronie internetowej:

http://publications.europa.eu/others/agents/index_pl.htm

Portal EUR-Lex (<http://eur-lex.europa.eu>) zapewnia bezpośredni i bezpłatny dostęp do prawodawstwa Unii Europejskiej. EUR-Lex umożliwia dostęp do *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej* oraz traktatów, aktów prawnych, orzecznictwa i aktów przygotowawczych.

Dodatkowe informacje o Unii Europejskiej znajdują się na stronie: <http://europa.eu>

